

KRAJEM svatého ANTONÍNKA

Cena 10,- Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

LEDEN - ÚNOR 2009

VESELÍ NAD MORAVOU • VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM
HLUK • BLATNÍČKA • BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA
MALÁ VRBKA • JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA - VÁPENKY

Ostrožská Lhota

FOTO: RB

Blatnice pod Sv. Antonínkem

FOTO: RB

Blatnice pod Sv. Antonínkem

FOTO: RB

Ostrožská Nová Ves

FOTO: RB

CM Petra Mičky

FOTO: RB

Primáš Kubík

FOTO: RB

Evangelický kostel, Javorník

FOTO: RB

Nad Novou Lhotou

FOTO: RB

OBSAH

8, 9 BLATNICE

Sbírka pro Haiti překročila půl milionu

10 HLUK

Příběh hluckého františkána

11 NOVÁ LHOTA

Ve stopách otců a dědů

13 HORŇÁCKO

Pan řídící Okénka o učitelích

14 BORŠICE U BLATNICE

Hody a portrét starosty Vávry

15, 38 VELKÁ

Vrba, Kuchyňka a starosta Pšurný

16, 42 LHOTA

Představujeme Ludmilu Hájkovou a mužský sbor

18 HORŇÁCKO

Zastavení v Javorníku, Malé a Hrubé Vrbce

19 BLATNICKA

Portrét písmáka Hudečka

20 LIPOV

Chloubka obce, opravená moderní škola

21 LOUKA

Vzpomínka na myslivce a stolní tenis

22 O. N. VES

Živý Betlém, zpívání u vánočního stromku

24 VESELÍ

Na cestě za veselskou kulturou a Uprkova galerie

26 UH. OSTROH

O záchraně zvonice a o ostrožských Tetkách

29 UH. HRADIŠTĚ

Fotozprávy ze Slováckého muzea

32 BLATNICE

Němci otevřeli závod, propouštění nechystají

36 JAVORNÍK

Filipov, oblíbené lyžařské centrum

37 HLUK

Marie Hráčková z Hluku má hotel Filipov

FOTO: Dušan Dufka

Vážení čtenáři,

Vánoce i Nový rok máme za sebou, před námi jsou stovky zdánlivě všedních dnů roku 2009. V mnohém záleží jen a jen na nás, čím tyto dny naplníme a jakou jim dáme podobu. Bylo by dobré, kdybychom si do těchto dnů odnesli alespoň „odstín“ onoho duchovního poselství, kterým mnozí lidé - zejména tady na Slovácku - žijí a které jsme mohli v podobě různých vánočních programů vypořizovat snad v každé vesnici Slovácka.

Nemusíte se mnou souhlasit, ale jsem přesvědčený, že člověku nestačí k životu pouhé tři dny, kdy si toto poselství připomíná. Nebylo by vůbec špatné, kdybychom si ho ještě „natáhli“ do co nejvíce dnů všedních.

Ono poselství „prosvítá“ také naším časopisem, v různých článcích, rozhovorech či portrétech zajímavých lidí. Jsem přesvědčený, že každý časopis, který by chtěl mapovat život v jakékoliv části Slovácka, musel by vycházet právě z něj. Vždyť mnohdy právě z něho pramení ona velká a pestrá aktivita obrovského množství lidí v našem regionu, v něm se odráží podstata „srdce“ Slovácka. A pokud si někdo myslí, že Slovácko si může zachovat svou vlastní identitu a stále ještě nevšední hodnotu bez tohoto duchovního poselství, mýlí se.

I s novým názvem se budeme nadále snažit o časopis, který si bude všimát (kromě jiného) právě této identity a hodnoty našeho rodného kraje. Jelikož je vydavatelem časopisu Mikroregion Ostrožsko a Horňácko, půjde především o informace z těchto částí Slovácka, které se nacházejí v okolí poutního místa sv. Antonínka, rádi se ale podíváme i jinak. Důležité ale je, abyste se především vy zajímali o to, co se děje ve vesnicích ve vašem okolí, co se děje v našich mikroregionech u moravsko-slovenských hranic.

Omlouvám se, že mnohé z toho, co jste připravili na poslední měsíc loňského roku, na stránkách nenajdete. Bylo toho obrovské množství! Je úžasné, kolik akcí se uskutečnilo, kolik lidí se na jejich přípravě podílelo a kolik lidí přilákaly. Vážení, smekáme před Vámi! A děkujeme za Vaši čtenářskou přízeň!

Všechno dobré v roce 2009 přeje Radek Bartoníček

Časopis Ostrožska a Horňácka, regionální periodikum, vydává Mikroregion Ostrožsko, Zámecká 24, Uh. Ostroh, PSČ 687 24 (tel: 572 503 960)

Redakce: Radek Bartoníček, www.slovackoDNES.cz, radekbartonicek@gmail.com, tel.: 602 433 970, Zuzana Lipárová (tic@ostrozska.cz), tel: 731 166 831, Stanislav Dufka (sdufka@seznam.cz)

Jazyková úprava: Kateřina Jagošová, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131

e-mail: mikroregion@uh.ostroh.cz, www.ostrozska.cz, cena výtisku 10 Kč.

Design, layout, grafické zpracování: Vladimír Šopík, 777 750 159, **Tisk:** LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 777 750 159

Foto na titulní straně: Tři králové (FOTO: Radek Bartoníček)

Toto jsou naši noví slovenští partneři

Reportáž z Trenčianských Teplic - města, kam možná brzy zajedete i vy sami

Přijměte, prosím, pozvání za hranice našeho Slovácka. Nasedněte s námi do pomyslného dopravního prostředku a pojedme do lázeňského městečka Trenčianské Teplice. Právě toto město spolu s okolními třemi obcemi je novým partnerem našeho Mikroregionu Ostrožsko.

Když nasedáme do auta, vůbec netuším, co mě čeká. V životě jsem v těchto slovenských Teplicích nebyl, neviděl jejich starostu ani nikoho jiného. Jen si uvědomuji, že díky evropským dotacím nastalo hromadné česko-slovenské „sobášení“ nebo-li vdávání.

V rámci něj si Češi, Moravané a Slováci hledají navzájem partnery, s nimiž by předstoupili před „evropského oddávajícího“, jenž by jim potvrdil sňatek a na cestu životem přibalil slušnou hromádku evropských milionů.

Jeden takový „sobáš“ uzavřel Mikroregion Ostrožsko s Mikroregionem Teplice, jemuž vévodí právě lázeňské městečko Trenčianské Teplice.

Pojďme do lázeňského centra - stojí za pozornost

Měl bych začít povídáním o primátoru Štefanu Škultétym, za kterým

Toto je první muž Trenčianských Teplic, Štefan Škultét, mladý, sebevědomý a cílevědomý manažer. Takto zapózoval pro náš časopis v prosinci 2008 při naší návštěvě.

FOTO: RB

jsem zašli hned po příjezdu, ale začnu jinak. Když totiž mluvil o tom, jak je pro město důležitý cestovní ruch, nedokázal jsem si tento „ruch“ nijak představit. Viděl jsem jen frekventovanou silnici a nepříliš vábné okolí.

Když jsme ale opustili radnici a vyšli do lázeňského centra, začal jsem chápat, že tyto Teplice jsou ze všeho nejvíce lázněmi a nejčastěji vyslovovaným slovem je tu právě cestovní ruch.

Co říci o lázních a pěší zóně? První dojem: velmi dobrý! Dovedu si představit, že se tady budeme procházet s eury v kapse, těšit se

ze slovenštiny i přívětivosti místních lidí. Pěší zóna je dlouhá, hodně dlouhá a po obou stranách je stále se na co dívat nebo kam vcházet.

Samozřejmě, nejvíc vás upoutá obrovský lázeňský dům Krym s právě otvíraným venkovním termálním bazénem, ale dívejte se pozorně. Všimnete si také kaváren, menších lázeňských domů, kulturních center a na konci procházky i rozlehlého městského parku.

A zapomenout bych neměl ani na jednu „politickou atraktivitu“ – můžete si zvenčí prohlédnout

několik opuštěných nemovitostí, které koupil bývalý slovenský premiér Vladimír Mečiar.

Osobně nejvíc myslím na kulturní centrum s názvem Kúpeľná Dvorana. Budova už pomalu chátrá, ale když vstoupíte dovnitř, cítíte zvláštní atmosféru pospolitosti, kterou umocňuje neobvyklý elipsovitý tvar vnitřního sálu, rozčleněného ještě na dvě patra. Tento sál toho musí pamatovat!

„Začínal tu Josef Zíma, zpíval Karel Gott, často sem jezdila dechovka z Hluku,“ dávám se do řeči se starším mužem, který obsluhuje zvukovou aparaturu, pamatující určitě víc než Karel Gott či „Pepíček“ Zíma.

Tady bych rád poseděl, kývl na číšníka a poprosil o kávu, prostředí je to zajímavé. A nejen tady. Celé centrum Trenčianských Teplic se mi zdá lákavé - být je nyní zimou poněkud ospalé.

Chceme jezdit k vám na Slovácko, říká primátor

Možná právě teď je ta chvíle zmínit se stručně o primátorovi Štefanu Škultétym.

Na první pohled typ manažera, mladého, energického a cílevědomého. Mluví o tom, jak si v roce 2006 vytvořil vlastní tým

Turistika bez hranic: náš společný projekt

Projekt Turistika bez hranic vypracoval Mikroregion Ostrožsko společně se slovenským Mikroregionem Teplice - ten tvoří město Trenčianské Teplice a obce Trenčianská Teplá, Omšev a Dolná Poruba. S tímto projektem se oba mikroregiony úspěšně ucházely o evropské peníze. Peníze získaly a nyní se budou snažit projekt uskutečnit.

Základem tohoto projektu je, aby obě místa dávala o sobě vědět mnohem více než dosud, aby o sobě více věděli také lidé, kteří na moravské a slovenské straně hranic žijí, a do třetice - aby se vzájemně navštěvovali a poznávali své regiony. Mimo jiné tak vznikne společný internetový portál, kde budou veškeré informace z obou mikroregionů. Postupně budete narážet i na větší množství propagačních materiálů a v obou regionech se objeví nové orientační značení. Celý projekt tak nepochybně zvýší povědomí o našem kraji sv. Antonínka i o Trenčianských Teplicích.

Lázeňská pěší zóna je v Trenčianských Teplicích docela dlouhá. Toto je pohled na její část, jde o moderní zónu s řadou míst na zastavení.

FOTO: RB

spolupracovníků, aby byl nakonec zvolen primátorem v přímém hlasování občanů a získal většinu v zastupitelstvu.

„Úspěch spočíval v tom, že jsem představil jasnou vizi, jaké Teplice chci vybudovat. Jen například v cestovním ruchu tady byla řada věcí zanedbaných,“ řekl primátor, který ve volbách získal dvakrát více hlasů než druhý v pořadí. Během rozhovoru bylo stále jasnější, že pro naše slovenské partnery je cestovní ruch skutečně životně důležitý - žádný jiný průmysl tady není. Zrovna v den naší návštěvy měli jednání o tom, jak oživit zájem o lázně především mimo hlavní letní sezónu.

Z povídání primátora na toto téma bylo zřejmé, že projekt Turistika bez hranic by mohl mít velký smysl pro jeho město i pro Mikroregion Ostrožsko.

„Chtěli bychom našim lázeňským hostům zatraktivnit pobyt výjezdy na Slovácko, které není nijak daleko. Zároveň se vaši lidé více o nás dozvědí a budou tady vítáni,“ podotýká.

To je tedy několik postřehů z návštěvy Trenčianských Teplic. Určitě se tam budeme vracet a dále vás o spolupráci s tímto slovenským partnerem informovat.

Radek Bartoníček

(Mnoho informací o městě získáte na výborně dělaných městských internetových stránkách www.teplce.sk)

Naším průvodcem byl ing. Josef Kahan, který se stará městu o získávání evropských peněz.
FOTO: RB

Jedeme na veletrh do Brna

V lednu vyrazí zástupci Mikroregionu Ostrožsko do Brna, kde se uskuteční Mezinárodní veletrh cestovního ruchu GO a Region Tour 2009.

Po celý rok se můžete ubytovat v apartmánech, které se nachází vedle ostrožského zámku. K dispozici jsou tři dvoulůžkové a jeden třílůžkový pokoj. Každý apartmán má plně vybavenou kuchyň, sociální zařízení a tv. Využijte online rezervačního systému na našich stránkách www.ostrozsko.cz. Tel., fax: 572 503 960 nebo 724 159 213 a email tic@ostrozsko.cz.

Stejně jako v předchozích letech budeme na stánku pod hlavičkou Slovácko. Na několika metrech se tak budeme prezentovat spolu s Regionem Podluží, vedle

nás budou Kunovice, Uherské Hradiště, Mikroregion Buchlov a Mikroregion Staroměstsko.

V těchto stísněných podmínkách se pokusíme vyniknout, za-

rých lidí. Zviditelnit se budeme chtít také pomocí nových propagačních materiálů. Zároveň všem zájemcům nabídneme ubytování v našich apartmánech, které se v tomto roce stali vyhledávaným místem mnoha cestujících, ale i útočištěm návštěv u lidí z Uherského Ostrohu a blízkého okolí. Tahákem potencionálních turistů by se měl také stát kulturní kalendář obcí Ostrožska a Horňácka, který budeme návštěvníkům zdarma nabízet. Spolu s kalendářem představíme více naše tradice, zvyky, folklór a mnoho dalšího umu našich lidí.

Naše zážitky z Mezinárodního veletrhu Go a Region Tour vám určitě přineseme v dalším vydání časopisu Krajem Svatého Antonína, který také bereme sebou do Brna.

Na závěr mi dovolu laskavě vám nabídnout služby našeho informačního centra Přítomní v budouvě vedle zámku v Uherském Ostrohu, které je pro vás otevřeno v pracovní dny od 8.30 do 17 hodin. Rádi vás uvidíme.

ZL

Měli jsme návštěvu z Olomoucka

Náš mikroregion přivítal v listopadu návštěvu z Olomoucka, čtyřicet starostů, starostek a zástupců obcí z Mikroregionu Moštěnka. Důvod jejich návštěvy bylo načerpat informace především o budování stezek pro cyklisty, které v posledních letech zažívají „boom“. Potvrdila to i manažerka dobrovolného svazku obcí Lenka Baďurová. „Cykloturistika nás poslední dobou skoro pohltila, ale v našem regionu zatím žádnou cyklostezku nemáme,“ řekla.

Zástupci oblasti Moštěnka plánují vybudování páteřní cyklostezky okolo řeky Moštěnky, obdobné cyklostezky, kterou u nás již máme.

Během návštěvy poznali také náš mikroregion. Díky ochotě místního personálu si prohlédli Sir-

naté lázně v Ostrožské Nové Vsi a také se prošli po cyklostezce, která vede parkem lázní. „Zajímaly se o zkušenosti s budováním „Moravské stezky“ - mezinárodní dálkové cyklotrasy, na kterou pak navazují Moravské vinařské stezky a cyklostezky místního významu, například Dolňácká stezka, která vede z Uherského Ostrohu přes Ostrožskou Lhotu a Hluk až do Uherského Brodu,“ osvětlila manažerka Mikroregionu Ostrožsko Jana Bujáková.

„Snažili jsme se jim poradit s řešením majetkových vztahů, ohledně výkupu pozemků, financování a dalším dobudování infrastruktury,“ prozradila.

Z „lázeňské obce“ se návštěvníci vydali do Uherského Ostrohu. Nejdříve jim manažerka představila informační centrum, které

poskytuje zároveň ubytování v apartmánech, poté jim paní Věra Hendrychová obsáhle a přitom zajímavě vyprávěla historii města Ostrohu i místního zámku. Hodně poutavě na ně pak zapůsobily dílny Lidových tradic a řemesel, kde si někteří už smluvili zakázku.

Nakonec autobus spolu se starosty zamířil do Ostrožské Lhoty, kde proběhla krátká exkurze solární elektrárny.

Do Mikroregionu Moštěnka spadá 22 obcí, ale zhruba se stejným počtem obyvatel jako náš Mikroregion. Leží v Olomouckém kraji poblíž města Přerov. Okolní krajina má typický hanácký ráz bez výrazných kopců a hor. Celým územím mikroregionu protéká říčka Moštěnka.

ZL

Ve Veselí nad Moravou se uskutečnil koncert, který byl poděkováním za vymalování místního chrámu sv. Andělů strážných. Hrál místní chrámový sbor se svými sólisty a orchestrem a také další muzikanti na varhany a housle. Diváci v zaplněném kostele odměnili zpěváky a muzikanty velkým potleskem.

Sboreček žen z Lipova vystoupil společně s CM Petra Galečky v zaplněném kostele sv. Františka Xaverského na hlavním hradištském náměstí. Vystupující sklídili u diváků velký úspěch, koncert byl součástí výstavy Biblí, které můžete vidět v Galerii Slováckého muzea v Uherském Hradišti.

V mnoha obcích se uskutečnily lampionové průvody. Na rozdíl od socialistické minulosti nemají naštěstí tyto dnešní průvody žádný politický podtext. Pro děti jsou především příjemným zážitkem.

Málokde najdete tolik zpívajících a tančících dětí jako v Hluku. Velkou zásluhu na tom mají některé učitelky a také ředitel základní umělecké školy František Říha. Pořádné poděkování patří i ochotným rodičům a dalším vedoucím. Tento snímek je z vánočního dětského zpívání na hlucké tvrzi.

Starosta Nové Lhoty Antonín Okénka má důvody k oslavám. Život v obci se „rozproudil“, díky úspěchům v dotačních programech se chystají různé akce, starosta připravil dobrý obecní zpravodaj a na internetu poskytuje občanům aktuální informace. Pokud si chcete zpravodaj přečíst, stačí kliknout na www.novalhota.cz

Škola v Ostrožské Lhotě - stejně jako některé další - pořádá už pravidelně každý rok Ježíškovy dílny. V jedné ze tříd si mohly děti za malý příspěvek vyrobit různé zajímavé vánoční výrobky.

V Kuželově mají na některých místech nové chodníky, takto jsme zastihli na konci léta dělníky, kteří tady pracovali. Kromě chodníků by se ale v Kuželově mohla objevit také nová cyklostezka. Přípravy na její vznik už začaly, jde o projekt, který propojí hned několik hornáckých obcí.

Zajímavý život v Louce bude možná ještě o něco zajímavější. Po vzoru mnoha jiných obcí tady totiž vznikl mužský sbor. Premiéru měl na začátku adventu, kdy si pozval ke zpívání například mužský sbor z Kunovic. „Když to dokáží jiní, proč ne my,“ byla prý první slova, která stála u zrodu louckého sboru.

Pěkné akce dělá pro mládež i dospělé knihovna v Uher-ském Ostrohu. Mezi nejzajímavější akce patřil literární večer, kdy jsou vyhodnoceny nejlepší literární a výtvarné práce Ostrožanů i přespolních.

Hana Hrbáčková je z Louky, a stůl, u kterého sedí, sama stolovala - a také se s Marií Škopíkovou podílela na přípravě jídla. V Louce se tak podařilo připravit opravdu zajímavou akci. Lidé se mohli podívat nejen na to, jak vypadalo v různých obdobích minulého století vánoční stolování, ale také, jaké jídlo se jedlo.

V Ostrožské Lhotě si pořídili videokameru, kterou snímají řadu obecních akcí - a ty poté mohou lidé vidět v televizi na obecním kanále. Kameru obsluhuje především Václav Pavlas (na snímku), pomáhá mu místostarosta Josef Lopata. V budoucnosti začnou například natáčet lhotské pamětníky.

Mikulášskou diskotéku pro děti připravila MŠ Sídliště z Uherského Ostrohu. Tentokrát však pozvala především čerty a čertíky, kterých přišlo opravdu mnoho. Všichni byli nakonec odměněni sladkostmi.

Velký ruch byl v poslední třetině roku v Hluku kolem školy - dokonce i v neděli bylo vidět „obsažené“ lešení. Kolem velké budovy se „plížili“ dělníci, kteří zateplovali její stěny a vyměňovali všechna okna. V Hluku se navíc podařilo dát na část silnice u výjezdu na Ostrožskou Lhotu nový asfalt.

Dobré věci se podařily v posledních týdnech i v Ostrožské Lhotě. Děti ve školce mají podstatně lépe zateplenou budovu i s novými okny, sportovci si můžou užívat podobně vylepšené tělocvičny. Na obě akce získala obec většinu peněz z dotací. Na výrazném vylepšení obou míst má velkou zásluhu starosta Antonín Jelének.

Jen kousek od lázní v Ostrožské Nové Vsi jsme zastihli pracovníky zahradnické firmy, kteří sázeli stromky. Na zalesnění se domluvili zástupci lázní a hradištského odboru životního prostředí.

Ochotníci v Lipově připravili novou divadelní hru „S tvou dcerou ne“. Generálku představení měli v sobotu 4. ledna 2009, nyní už se pustili do hraní „naostro“. Termíny jejich hraní v Sokolce Lipov jsou 9. a 31. ledna, 27. února a 6. března. Začátek vždy v 19.30. A na Velikonoce už připravují drama o ukřižování Ježíše Krista.

V Uherském Hradišti se na začátku ledna prezentovali Hornáci před zaplněným hledištěm na Tříkrálovém večeru. Divákům se představili dva primáše, Martin Hrbáč a Petr Mička se svou muzikou. Z této akce by se mohla stát zajímavá tradice, škoda jen, že z Hornácka nepřijelo více zpěváků a muzikantů.

Z minulého čísla slibovaný článek o Novoveštaně a jejím kapelníkovi jsme prosím odložili do dalšího čísla. Omlouváme se, přednost dostaly aktuální akce v Ostrožské Nové Vsi, kterých bylo opět dost.

Text a foto: RB, ZL

Pomáháme. Statisíce pro trpící děti

Blatnický farář P. Stodůlka rozjel pomoc, ke které se připojila další místa našeho regionu

Vybraná částka

561 240

DĚKUJEME!

*(Stav ke dni uzávěrky časopisu
7. ledna 2009)*

Nestává se příliš často, aby si lidé z našeho mikroregionu i okolí podali - obrazně řečeno - ruce a společně se rozhodli pomoci v jedné konkrétní věci. V posledních týdnech to ale udělali a nadále dělají - a to způsobem, který si zaslouží velké poděkování i velkou pozornost.

prosbou na svého bývalého spolužáka P. Stodůlku i na další lidi. „Chtěl bych vás úpěnlivě požádat o nákladní automobil, který by byl pro nás opravdovým požehnáním. Mohli bychom nakoupit cca 100 pytlů rýže a utišit tak hlad, který nás tu všechny velice trápí,“ psal mimo jiné v dopise.

s.r.o. Staré Město, která darovala Pragu V3S.

„Šest let je P. Musil nejen v nejchudší zemi, ale i v té nejchudší farnosti té nejchudší země,“ říká P. Stodůlka o svém bývalém spolužákově.

„Studovali jsme spolu pět let a velice dobře se známe. Od po-

koncerty jezdí už tři roky vždy v období Vánoc.

Letos nechali honorář například Halenkovicím, Libicím nebo na stavbu kostela ve Starém Městě. „Snažíme se lidem rozdat trochu radosti přes Vánoce,“ sdělil skromně kapelník Petr Luběna.

Dobročinné zpívání v Blatnici...

„Sám jsem to nečekal. Nebo jsem alespoň nečekal, že to bude tak rychle. Všem patří velké díky.“ Přesně takto komentoval pomoc lidí blatnický farář P. Zdeněk Stodůlka, muž, který stojí u této pomoci od začátku.

Loučím se v naději, že se v naší situaci něco zlepší

Na úplném začátku byl ale P. Roman Musil, misionář, který odešel působit do Haiti - chudé země, postižené v poslední době několika přírodními katastrofami. Nedávno se obrátil s následující

V Ostrožské Lhotě...

„Já sám nemám srdce na to, abych odmítal děti, které mi brečí na faře s tím, že nemám jídlo čím přivést. I po tak dlouhém dožadování stále věřím, že snad přeci jenom zvítězí lidské srdce. S pozdravem a v naději, že se v naší nelehké situaci něco zlepší,“ loučil se misionář.

Blatnický kněz a jeho farnost se hned pustili do konkrétní pomoci, ke které se připojily další farnosti - například ve Vnorovech, Nedakonicích, Uherském Ostrohu, Ostrožské Lhotě, Polešovicích. Největším dárce byla firma pana Budaře, Promont,

čátku studia snil o tom, že se stane misionářem a chtěl opravdu být v nejchudší zemi,“ podotýká. Kostel blatnické farnosti se dvakrát zaplnil těmi, kteří svými finančními dary přispěli na pomoc Haiti. Na prvním koncertu se vybralo šedesát tisíc korun! Opravdu skvělé na poměrně malou obec.

Druhý koncert pro Haiti byl krátce po Vánocích. Přijela zahrát Staroměstská kapela s hosty sedmiletým Jeníkem a Petrou Obdržálkovou. Staroměstská kapela věnovala svůj honorář také ve prospěch Haiti. Dobročinné

V Nivnici....

Z Hamburku na Haiti

A brzy přibývali další a další, kteří pomáhali. Když se například podíváte na celkovou částku k datu 7. ledna 2008, činí 561 240 korun. Onu čtyřicetikorunu na konci přinesli kluci, kteří ji dostali od babičky. „Říkal jsem jim, že to je, jakoby přinesli tisíc korun,“ dodává P. Stodůlka.

S velkou pomocí přišel například i vedoucí folklorního souboru Nivnička Vlastimil Ondra a šéf mužského sboru z Boršic u Blatnice Vít Hrabal. Společně uspořádali sbírku hned na třech

společných koncertech v období Vánoc a Nového roku.

Jak bude finanční pomoc ze sbírky využita? Na přepravu Prahy V3S přes přístav v Hamburku bylo potřeba sto devadesát tisíc korun. Prahy V3S vlastně putují na Haiti dvě – jedna bude rozebraná na náhradní díly. Za zbývající peníze se nakoupí nejpotřebnější věci a zaplní se jimi nákladní automobil.

Spojení se nakonec zdařilo, P. Musil o pomoci ví

Podle posledních informací skončí blatnická sbírka na přelomu ledna a února, kdy bude nákladní auto převezeno do přístavu v Hamburku.

Veškeré peníze ale budou ve prospěch Haiti využity, lidem v této zemi navíc velmi pomáhá dlouhodobě Arcidiecézní charita Olomouc - postavila tam například školu a organizuje také známé adopce dětí na dálku.

P. Stodůlka je s misionářem P. Romanem Musilem v kontak-

tu, i když komunikace je velmi obtížná.

„Po ničivých orkánech mu trvá cesta k civilizaci i k mailu čtyři hodiny. Trmácí se po cestách autem a nezařadí vyšší rychlost než „dvojkou“. Nedávno po jedné podobné cestě z přístavu, kde naložili auto rýží, dostali defekt. Pak se jim do kopce rýže sesypala z auta a než z něj vyskočili, aby ji sesbírali, byla pryč – okolní přihlížející ji sebrali. Taková je tam situace,“ vysvětloval P. Stodůlka lidem, kteří přišli do blatnického kostela na dobročinný koncert staroměstské dechovky.

Každopádně po několika marných pokusech se P. Stodůlka se svým bývalým spolužákem v Novém roce už spojil.

„Už ví, že pro něj máme Prahu V3S i další pomoc. Když jsem slyšel tu radost otce Romana v telefonu, tak to i zahřálo u srdce,“ svěřil se našemu časopisu P. Zdeněk Stodůlka.

**Zuzana Lipárová
Radek Bartoníček**

V Boršicích u Blatnice...

Symbolický snímek. Peníze ze sbírky v jednom z kostelů, v pozadí Betlém.

Právě do tohoto okna své fary dává blatnický farář aktuální informace o sbírce.

P. Zdeněk Stodůlka

Dárci pro Haiti:

Firma PROMONT věnovala nákladní auto PRAGA V3S

Farnost Blatnice	150 tisíc Kč
Farnost Nedakonice	64 088 Kč
Farnost Veselí nad Moravou	64 tisíc Kč
Farnost Polešovice	46 100 Kč
Farnost Rajnochovice	35 tisíc Kč
Farnost Uherský Ostroh	35 tisíc Kč
Farnost Velké Losiny	25 tisíc Kč
Farnost Lipov	25 tisíc Kč
Farnost Ostrožská Lhota	20 tisíc Kč
Farnost Kněždub	20 tisíc Kč
Farnost Vnorovy	20 tisíc Kč

... a také mnoho jednotlivců

Další dárci (kteří pomoc také přislíbili):

Farnosti Boršice u Blatnice, Strání, Kostelec u Kyjova, Vracov a Ježov.

Pozn: Těch, kteří přispěli nebo se chystají přispět, je opravdu hodně. Budeme vás informovat o dalších podrobnostech této sbírky na stránkách www.ostrozska.cz i v březnovém čísle tohoto našeho časopisu.

Příběh hluckého františkána

Do Hluku přijel P. Jan Maria Vianney Dohnal, nejvyšší představitel Řádu menších bratrů – Františkánů

Zastihnout P. Jana Maria Vianneye Dohnala doma v rodném Hluku není vůbec jednoduché. Když jsem se dozvěděl, že bude před Vánocemi tři dny doma, přijel jsem co nejrychleji na návštěvu. Jenže, jak jsem poznal, o nějakých třech dnech volna nemohlo být ani řeči.

„Přijel jsem včera pozdě večer,“ začal můj hostitel popisovat svůj „dovolenkový“ program.

„Dnes odpoledne bych chtěl zajet do Trnavy, kde máme v noviciátě dva bratry. Zítra přijede z Opavy generální představená františkánka - Milosrdných sester, chce probrat nějaké pracovní záležitosti. A určitě chci zajet za bratry františkány do Uherského Hradiště,“ pokračoval ve výčtu P. Vianney, který se navíc ještě zotavuje ze žloutenky.

Doma nebyl několik měsíců, proto mu velmi záleželo na tom, zastavit se tu alespoň na chvíli. O Vánocích už ale chtěl být doma ve „svém“ pražském klášteře u P. Marie Sněžné.

„Chtěl jsem pozdravit rodiče, vážím si toho, že je mám, a snažím se být s nimi. Chodím také za sestrou, která je nemocná, navzájem se povzbuzujeme...“

Víra čtyřiapadesátiletého P. Vianneye vycházela z jeho rodinného prostředí, od věřících rodičů

P. Jan Maria Vianney Dohnal při krátkém zastavení v rodném Hluku. Ke kněžství jej přivedl mimo jiné příklad kněží z Ostrožské Lhoty a Boršic u Blatnice.

FOTO: RB

i prarodičů. I teď, když sedím proti němu v rodném malém domku u hlavní silnice, pozoruji na každém místě svědectví jejich víry.

Přiznám se, že tak skromné obydlí jsem už dlouho neviděl, skromný dům zvenku, skromný, když přijdete na dvorek nebo do několika málo místností - dodal bych ale, o co více skromnosti, o to více lásky. Otec pana Dohnala chodí hrávat do hluckého Charitního domu pro seniory, kde vždycky rozdává kousek radosti a veselí.

Kdy odtud odešel P. Vianney Dohnal do „světa“? Po ukončení základní vojenské služby v roce

1979 se již nevrátil domů, ale vstoupil do tajné řeholní komunity v Brně a začal se připravovat na tajné vysvěcení. Za sebou měl tři roky učení na nástrojáře v místním Autopalu, poté navštěvoval čtyři roky večerní průmyslovku v Uherském Hradišti.

Rád bych měl následovníky z rodného Hluku

Když si čtu po sobě tento velmi stručný životopis, uvědomuji si, jak je neúplný.

Měl bych upozornit, že mládí P. Vianneye se skládalo především z mnoha zajímavých duchovních setkání, nejen v rodině, ale i jinde. On sám například loni při slavení dvaceti let svého kněžství vzpomínal v Hluku na vzácná setkání s P. Antonínem Šuránkem z Ostrožské Lhoty nebo P. Rudolfem Jančou z Boršic u Blatnice. A následovala další setkání, často šlo o františkány.

Bylo proto logické, že se rozhodl vstoupit do jejich řádu. Vysvěcen byl tajně na Slovensku, za zamčenými dveřmi jednoho malého kostelíka, 5. června 1988. Druhý den šel jako obvykle do práce.

„Denně děkuji Bohu za toto své

povolání. Kristus naplňuje mé srdce radostí, štěstím a pokojem,“ říká P. Vianney Dohnal.

Vzpomenu si na jeho kázání z loňského června, kdy právě při děkování za dvacet let kněžství vyslovil přání, aby nebyl posledním knězem z Hluku. „Byl bych rád, kdyby i z této mé rodné farnosti byl někdo povolán k zasvěcenému životu. Rád bych se dočkal následovníků.“

S P. Vianneyem jsme při prosincové návštěvě mluvili ještě o mnoha dalších věcech, například o službě provinciála, kterou zastává už devět let - podle regulí je to maximum, proto letos v dubnu svůj post opustí. Co ho čeká dál, teprve uvidí - každopádně bude sloužit lidem i Bohu.

Když se bavíme o budoucnosti církve i víry, usmívá se, zůstává jako vždy klidný.

„Můžeme mít pocit, že převládá světský duch a jakoby odklon od víry a Boha. V tom všem nám ale zní Ježíšovo: Malověrní, copak nevidíte, že já jsem s vámi?“ řekne nakonec.

RB

Toto je snímek z loňského června, P. Jan Maria Vianney Dohnal odchází s dalšími františkány z hluckého kostela, kde sloužil mši k dvaceti letům svého kněžského působení.

FOTO: RB

(Fotografie ze slavnostní mše P. Vianneye najdete na www.slovackoDNES.cz)

Ve stopách otců a dědů

V Nové Lhotě si připomněli život předků - Sáharů. Lidí, kteří se živilí kácením a zpracováním dřeva

V den, kdy vznikala tato reportáž, uskutečnily se v našem regionu nejméně dvě velké folklorní akce: Večer folklorních legend v Uher-ském Brodě a Beseda s Martinem (Hrbáčem) v Kostelanech. Nepochybuji, že obě byly velmi zajímavé a hojně navštívené, ale já byl šťastný, že jsem jel úplně jinam – kamsi na konec světa, k hranicím se Slovenskem, do horňácké Nové Lhoty na akci, která vůbec nezněla tak velkolepě, jako dvě výše uvedené: šlo o Sáharské vzpomínání.

S každým přibývajícím měsícem mám stále silnější pocit, že o budoucnosti Slovácka (promiňte mi tento honosný výraz) se rozhoduje právě v takových dědinách a na takových akcích, jaké jsem byl svědkem v Nové Lhotě.

Právě tam totiž nežijí žádné „legendy“, ale pro mnohé „jen“ obyčejní lidé, kteří ale bojují za to, aby děti definitivně neskončily u počítačů a jejich rodiče třeba u televize. Pořádají mnoho akcí, věnují se folkloru, připomínají tradice, nezapomínají na předky. Považují za velmi důležité, aby právě úsilí těchto „obyčejných“ lidí získávalo stále větší podporu, aby oni sami byli utvrzováni v tom, že jejich činnost má hluboký smysl, protože jinak nám opravdu nezbude nic jiného, než tleskat stále dokola legendám - dokud nám neodejdou na onen svět. Samozřejmě, při vši úctě k nim, mám je také rád.

Vidíte, teď mě napadá, že já tady

něco komplikovaně smolím a ještě jsem vůbec neřekl, cože to v té Nové Lhotě bylo.

Několik chlapů (třeba členů zastupitelstva) a žen se obléklo do krojů, nechali si přistavit koně s vlečkou, kam nasedli, odjeli na kopec za dědinou, kde chlapi porazili strom a nařezali ho, zatímco ženské zpívaly. Potom si udělali oheň, pojedli slatinu s chlebem, popili pálenky, ještě si všichni společně zazpívali a zase odjeli domů. Nebo spíš na kulturák, kde hrála s chutí cimbálůvka Jana Grabce z Velké.

Kdo byli ti Sáharé?

Tak, a to je všecko. A teď mně řekněte, co ten Bartoníček na tom vidí? A proč nám „haňá“ naše legendy? Ten Bartoníček je prostě podivín. Vidí před sebou několik lhotáckých dětí, které sedí spolu s chlapy a ženskými na voze,

jedou z akce domů, slunce padá k zemi, prohlíží si nádhernou krajinu kopců a údolí moravsko-slovenského pomezí, a do toho se jedno z dětí ptá učitelky na voze: „Paní učitelko, a kdo to byli ti Sáharé?“

A Bartoníček, ten starý citlivka, je dojatý. Protože vidí, že celé to oblékání do krojů, chození do kopce, rubání stromu, opékání, zpívání, mělo svůj smysl.

„Sáharé byli vaši pradědové,“ slyší děcka odpověď. „Sem do kopců jezdili za dřevem, tady hledali v chudobném kraji živobytí a dřevo byla jejich záchrana, z něho dokázali díky své zručnosti dělat pěkné věci, které potom naložili na vůz a prodávali po kraji. A vraceli se občas šťastní, to když věci prodali. Někdy prodali i vozík, na kterém to všecko vezli. Však si dokázali udělat druhý.“

A když už vysoko do kopců chodili za prací, dokázali se také zastavit,

zazpívat, pobavit. Vy neznáte, co si vaši dědci a pradědci zpívali? Tak si nějakou zapíváme...”

A děcka hledí, díky počítači se mohou dozvědět o světě všeho možné, ale že by bylo něco zajímavého také u nich doma?

Bartoníček už nesedí na voze, ale v autě, nadšený z prožitého dne, navíc veze „stopařku“ a tam vypráví, jak se snaží s dalšími právě přes vzpomínky na předky, přes tradice a zpívání probudit v Nové Lhotě život, vyvolat zájem dětí, vést je k tomu, co by je mohlo obohatit.

V Nové Lhotě už chodí do školy pouhých dvacet dětí, a to jen na první stupeň, druhý musel být zrušen a děti jezdí do Velké. Do folklorního kroužku ale chodí z dvaceti dětí dvanáct. Dvanáct? To je přece paráda! Zrovna teď jim obec zaplatila dva dny pobytu mimo vesnici, kde se děti mohly věnovat zpívání, tančení, hrám. Jak vidíte, z Nové Lhoty mám pro vás jen ty nejlepší zprávy!

Text a foto: RB

(Mnoho fotografií najdete také na www.slovackoDNES.cz, videoreportáž si můžete prohlédnout na stránkách www.digina-ves.cz, pod odkazem Velká nad Veličkou.)

Tady mohl být váš inzerát

*Náš časopis vychází pravidelně už přes rok
Náš časopis je mezi čtenáři stále oblíbenější
Našemu časopisu čtenáři přibývají
Náš časopis čtou doma celé rodiny*

*Náš časopis čtenáři nevyhazují
Náš časopis čtenáři netrpělivě očekávají
V našem časopise se nemusíte za svou reklamu stydět
V našem časopise není inzerce drahá*

Dejte u nás o sobě vědět - získejte další zákazníky

**Volejte nás kdykoliv na 602 433 970
nebo 731 166 831, mailujte na tic@ostrozsko.cz**

První internetové
rádio, které se
věnuje 24 hodin
denně jen a jen
moravskému
folklóru!

Jih cimbálka
RADIO
www.radiojih.cz

Cimbálku
Rádía Jih
si můžete naladit
na internetové
adrese
www.radiojih.cz.

jediný samostatný regionální týdeník
HODONÍNSKA, KYJOVSKA A VESELSKA

NASŠ SLOVACKO

www.naseslovacko.cz

fotogalerie
na webu

www.slovacky.denik.cz

deník

Chcete
vidět více?
Navštivte náš web

Horňácký poklad - místní kantoři

S panem „řídícím“ Okénkou jsem povídal o současných i dřívějších učitelích

S panem Františkem Okénkou se dá mluvit o všem možném, prožil toho nespočetně mnoho a ne náhodou je považován za živý horňáckou osobnost. Vždyť mnoho let hrával například s legendární muzikou Jožky Kubíka a poté s vyhlášenou cimbálovkou primáše Martina Hrbáče.

Já jsem ale tentokrát zašel za panem Okénkou s tématem, které mi leží už dlouho na srdci: horňáčtí kantoři...

Čím více Horňácko poznávám, tím více si uvědomuji, jak důležití jsou pro tento kraj kantoři. Skoro bych napsal - jací budou tady vyučovat na školách, takové bude Horňácko. I když to možná platí o celém Slovácku.

O klenotech otcovského dědictví

Povídání s panem Okénkou jsem začal jeho kantorským návratem na Horňácko z Brna, kde se na učitelství připravoval. Pro Horňácko bylo totiž rozhodující, že se domů vrátil - a podobně to naštěstí dělají i někteří dnešní kantoři.

Chtělo se mu ale vracet z města téměř na konec světa? „V každém případě jsem se chtěl vrátit, městský styl života mi nevyhovoval,“ řekl pan Okénka a přiznal se, že se mu po rodném domově často stýskalo.

„Když mně bylo tísně, zebral jsem housle, zavřel se do místnosti, a tam jsem si zahrál a potichu zapíval. To bylo moje jediné spojení s rodným krajem.“

Tehdy také vzniklo životní krédo Františka Okénky: „Rekl jsem si, že pokud se na Horňácko vrátím, tak v žádném případě nedopustím, aby klenoty otcovského dědictví zanikaly, ale aby sa prenášaly na tých mladších.“

František Okénka nakonec zakončil v Malé Vrbce, kde měl jednotřídku se dvaapadesáti žáky. Podobně byly jednotřídky v Suchovských Mlýnech a Vápenkách.

„První dvě hodiny jsme měli první a třetí ročník, třetí už byl navíc

ještě nedal některé milostné písničky,“ vysvětluje.

Když jsem se ho ptal, jestli učil děti také horňáckému nářečí nebo zda používal nějaký hudební nástroj, jen se usmíval. „Pokud jsem učil, s prvňáky a druháky jsem komunikoval skoro pořád

ka, k onomu dědictví otců.

„Myslím, že mnozí lidé na Horňácku si uvědomují, že kdyby tyto klenoty nepředávali dalším generacím, tak by toto dědictví zaniklo,“ opakoval několikrát pan Okénka.

Dnešní i dřívější učitelé

Oba se shodujeme, že právě horňáčtí učitelé si více než kdo jiný uvědomují, jak je toto dědictví důležité a jak je nezbytné ho v dětech pěstovat.

Snažím se panu Okénkovi říct o mém nadšení z učitelů, které často na Horňácku potkávám, vyprávím, že o nich budeme v časopise stále více psát, ale pochopitelně poznávám, že to pro něj není žádný nový objev.

Hned jich jmenuje několik, co se spolu s ním věnovali Horňácku v uplynulých desítkách let.

„Když to zeberu od Velké - Darinka Severová, Olga Pšurná, Anička Šajdlerová, Boženka Zálešáková...,“ vypočítává pan Okénka a jmenuje další a další. „A co když nějaký učitel přišel odjinud?“ ptám se. „Tak se většinou Horňácku přizpůsobil,“ slyším okamžitou odpověď.

Samozřejmě mě zajímá pohled pana Okénky na dnešní horňácké děti, ptám se ho, jak vidí budoucnost svého rodného kraje. Jeho odpověď mě vyprovází na cestu domů a je pro mě povzbuzením do dalšího psaní.

Pan „řídící“ Okénka je totiž velký optimista, pevně přesvědčený, že i další generace si budou jedinečnosti svého rodného Horňácka vážit.

Na závěr znovu připomínám, že se budeme učitelům na Horňácku (a Ostrožsku) stále více věnovat. Budeme psát o tom, co všechno s dětmi dělají, jak v nich například pěstují vztah k rodnému místu, ke kultuře či historii.

RB

Pan řídící František Okénka na zahradě svého domu v Malé Vrbce - prosinec 2008.
FOTO: RB

schopný pracovat samostatně, takže jsem se mohl věnovat prvákům. Na třetí hodinu mně už přišel i čtvrtý a pátý ročník, to jsem měl předměty, které nebyly tak náročné: tělesná, hudební, pracovní a výtvarná výchova, tam to bylo poklidné, pak jsem pustil první a třetí ročník dóm, a zbyl druhý, čtvrtý a pátý.“

Hodiny se zpěvem a horňáckým nářečím

Z jeho vyprávění je zřejmé, že své žáky od první třídy vedl k lásce k rodnému kraji, k jeho jazyku i muzice.

„Do folkloru jsem se doslova vrhl, vycházel jsem z toho, že po této stránce by měly děti každopádně znát svůj rodný region, takže jsem sestavil i zpěvníček horňáckých písniček, do kterého jsem

v nářečí. Spolu jsme si vykládali po horňácku a pak přecházeli na spisovnou češtinu.“

A hudební nástroj? „Hrál jsem na housle. Každý začátek vyučování jsme vítali zpěvem. Po mnoha letech vzpomínali moji žáci na to, jak jsem vždycky došel do třídy, vzal housle a teprve až jsme zapívali, jsme začali pracovat.“

Možná to byla zbytečná otázka, ale ještě jsem se zeptal: Byla děcka ráda za takovou výchovu? „Z těch dětí jsme vychovali opravdové folkloristy, dnes to vidím, když jsou dospělí. A nesou korouhev horňáckého kulturního života dál,“ odpověděl mi pan „řídící“. Náš rozhovor pokračoval dál, pan Okénka mluvil o svém životě, který se podařilo zachytit už v řadě novinových článků či televizních pořadů. Stále jsme se ale vraceli ke kulturnímu bohatství Horňácku.

„Sedm statečných“ boršických hodařů

V chladném počasí seděla většina Boršičanů doma. Hodová tradice přesto žije dál

Hodová chasa klečí před oltářem při nedělní mši. Většina chasy chodí do kostela poměrně často. FOTO: RB

Čtyři kluci a tři holky drželi tradici boršických hodů. V zimním počasí seděla většina lidí doma. FOTO: RB

Pokud čtenář narazí na zprávy z Boršic u Blatnice, často se týkají především tří témat: vzniku úspěšného mužského sboru, různých dotací, získaných obcí nebo výborných výsledcích místních vinařů.

O každém z těchto témat by se dalo široce rozepsat, ale rád bych nyní položil jinou otázku - jak je to s boršickou dospívající mládeží?

Těžko bychom mohli dát jedním článkem odpověď, pokusím se ale zmínit o několika jedincích, kteří letos drželi tradici místních hodů.

Těšili jsme se. Zázitek

Bylo jich sedm: čtyři kluci a tři holky - zdánlivě nic moc. Ovšem nebýt jich, nebyly by v Boršicích hody žádné. Napadl sníh, venku mokro, zima, téměř žádní přihlížející a nebýt tradice, nepřišel by zřejmě nikdo včetně muzikantů - i když, třeba některým křivdím.

„Chtěla jsem jít ne kvůli nějaké tradici, ale proto, že je to pro mě zábava, adrenalin, těším se, že mi zůstanou krásné vzpomínky,“ říká jedna z dívek, studentka Martina, oblečená do kroje po babičce, a dodává, že tradice podle ní mají určitě smysl. Věnuje se počítačům, ale bližší plány do

budoucnosti zatím nemá. „Určitě rodina,“ podotýká.

V Boršicích mají hody na starosti osmnáctiletí, většina z nich se rozhodla jít, někteří zůstali doma. Hodová chasa tady po domech nechodí, kluci navštíví jen ty, kde bydlí dívky z hodové chasy.

„Těšili jsme se na ně,“ odpovídají takřka sborově, když se jich ptám, jestli se jim chtělo hody pořádat. „Je to zážitek na celý život,“ volá některá z dívek.

Mezi hodovou chasou je také Jakub. Na otázku, proč se na rozdíl od některých jiných vrstevníků oblékl do kroje, odpoví stručně: „Protože je to tady tradice.“

Součástí kroje dával dohromady různě, něco měl doma, něco sesbíral po dědině. „Jsem rád, že jsem šel, je to událost,“ odpovídá. „Je důležité, aby byla tradice hodů zachována,“ přidává se

další kluk Ondřej a podotýká, že by to chtělo v Boršicích oživit.

Dajte si slivovicu

Když si s hodovou chasou chvíli povídám, slyším jen každé druhé slovo. Jsme totiž v boršické hospodě, kde zrovna vyhrává Boršičanka Antonína Koníčka. Přišli jsme sem před chvílí z kostela, kde mě ze všeho nejvíc zaujal moderní zpěv přespólní scholy - pozval ji boršický kněz P. Norbert, kterého si hodaři pochvalovali.

Má zajímavá kázání, je spontánní, dá se s ním o čemkoliv vykládat, nijak se nás nestraní, shrnuji jeho charakteristiku, kterou jsem slyšel. A umí se také postarat o dobrou náladu.

To se ukazuje i po samotné mši, kdy je na krojovaných vidět, že jim zima nedělá vůbec dobře. „A

teď už si dajte slivovicu,“ nabádá chasu tento kněz z Polska.

Zajímá mě, kdo z chasy chodí do kostela i jindy než o hodech. Slyším, že téměř každý. Ať už každou neděli nebo několikrát do roka. „K víře mě vedli rodiče a babička, víra člověka určitě posiluje,“ tvrdí blondatá studentka zdravotní školy Zuzana.

Jak už jsem napsal v dřívějších číslech tohoto časopisu, život v Boršicích se stává zajímavější, loni například byly vidět výrazně i v průvodu na velkých Slavnostech vína v Uherském Hradišti. Za praporem obce šla právě hodová chasa, které starosta zařídil dopravy do okresního města.

„Byl to zážitek, opravdu,“ prohlašuje Martina. „Moc se mi líbilo, kolik tam bylo krojovaných, něco takového se hned tak nevidí, divili jsme se, kolik lidí má doma kroj,“ vysvětluje.

Uvidíme tedy, jaké budou hody v Boršicích v letošním roce 2009. Bude zajímavé také sledovat, jak vydrží elán těm, kteří loni probudili Boršice více k životu. Kéž by vytrvali! Vždyť i od hodové chasy jsem slyšel: „Bylo by výborné, kdyby lidé v Boršicích měli k sobě blíž, zatím tomu tak není.“

RB

(Řadu fotek z hodů najdete na www.slovackoDNES.cz)

Vyžene muzikanty „do spících“ hospod

Tady jde Boršičanka od kostela do místní hospody...

Řeknu vám upřímně - nažeňte „živé“ muzikanty do hospod! To je jiná káva! Přesvědčil jsem se o tom nedávno v Ostrožské Lhotě a teď v Boršicích u Blatnice. Samozřejmě, i v hospodách na Slovácku život vymírá, moc do nich nechodím, ale když někde přijdu, vypadá to, jako kdyby tam pomřel život.

Ve většině případů je pustěná televize, chlapi, studení jak „mrtvolky“, hledí na obrazovku a když z ní spustí oči, tak jediné proto, aby si kývli na obsluhu. A obsluha je samozřejmě mnohdy také studená, zblblá z televize, život nikde, krve byste se v hospodských hostech nedořezali. Kde jsou všechny ty hospodské příběhy, figurky a zážitky, o kterých člověk slyší nebo čte? To už neexistují?

Přitom stačí tak „málo“. Trocha

živé muziky, dechovka z ulice, televize se vypíná, zmrzlá krev v žilách hospodských hostů začíná proudit, srdce opět pulsuje, výraz ve tváři už tolik netuhyne, z úst začínají vycházet slova, postavy se zvedají, obličeje nabírají barvu. Vidíte, jde to!

Prostor, kde podle nálady zřejmě před chvílí truchlili nad nebožtíkem, je najednou plný života a vy si říkáte, že lidé se umí „rozšoupnout“, usmát se na sebe, chytit se kolem ramen a zpívat s takovou vervou, že slabším povahám stékají po hlubokých rýhách ve tváři slzy jako voda z horských pramenů. Je to dobré - ještě žijeme!!!

RB

(Video z boršické hospody je na www.slovackoDNES.cz)

... a tady v hospodě to rozjela. Vlevo kapeník František Koníček. Pro zajímavost - muzika vydala nové CD. FOTO: RB

Vrba + Kuchyňka

Moderátorské dvojici z Horňacka se daří

Dá se vůbec napsat něco nového o Tondovi Vrbovi a Martinu Kuchyňkovi z Velké nad Veličkou?

Někdy mám pocit, že jsou jakýmsi veřejným majetkem Horňacka. Každý je tam zná, mnozí o nich mluví, není mnoho těch, kteří by se s nimi nikdy nesetkali. Přesto bych jednu novou informaci měl. Tonda a Martin získávají stále větší popularitu jako moderátorská dvojka, v posledních měsících se jim podařilo „komentovat“ několik zajímavých akcí. Po vlastním pořadu na Horňackých slavnostech 2008 moderovali také velké setkání sborů ve Vel-

ná přetvářka či hledání zbytečně složitých slov. Navíc tím, jak se životy lidí všude stále víc podobají, tím, jak se lidé obávají být odlišní, vzrůstá ještě více cena různých „figurek“, které ve skutečnosti nás život obohacují a dělají ho zajímavějším. Tím silnějším v této dvojici je Tonda Vrba, na něm závisí celé moderování i podoba pořadu, v němž vystupuje.

I když je na něm vždy vidět, že je trochu nespůsobilý a snaží se volat na pomoc Martina Kuchyňku, dokáže ze všech situací „vybruslit“, pobavit a také vést se svými hosty zajímavé povídání a přispět ke

Tonda Vrba a Martin Kuchyňka právě vstupují do sálu ve Velké nad Veličkou, kde je čekalo v zaplněném sále moderování velkého předvánočního programu. FOTO: RB

ké nad Veličkou a ujali se rovněž nesnadného úkolu provázet na začátku roku 2009 horňackým programem před zaplněným hledištěm v Uherském Hradišti. Myslím, že ani jednou nezklamali, byť hlavně v Hradišti to měli dost těžké - snad to jako jeden z diváků můžu takto povědět.

V čem vlastně spočívá síla těchto dvou chlapíků - samorostů? Právě v tom, že jsou samorosti, nepřehlédnutelné postavy, horňacké osobnosti, figurky v dobrém slova smyslu, které moderoují i mluví tak, jako to právě cítí. Žád-

zdárnému průběhu akce. A Martin, i když se drží trochu dál, má v této dvojici své důležité místo, dokáže být výborným „nahrávačem“ a zároveň sám bavit diváky.

Držme tedy oběma chlapíkům palce, postavit se před diváky není vůbec jednoduché, a jestliže to někdo umí tak jako oni, je to dobrá zpráva pro nás všechny.

RB

(Video s touto dvojicí je na www.slovackoDNES.cz)

Dvacet let zpívání a tančení s dětmi

Povídání s Ludmilou Hájkovou - o jejím životě, výchově dětí i dětském folklorním souboru Kameňáček

Ludmila Hájková se svými pěti dětmi. U dětského souboru Kameňáček vydržela celých dvacet let a přivedla do něj také všechny své děti - každé z nich hraje na hudební nástroj. FOTO: RB

Původně jsem si říkal, že vám na následující stránce popíši dvacetiletou historii dětského folklorního souboru Kameňáček z Ostrožské Lhoty - jenže, nakonec jsem se rozhodl jinak. Rád bych napsal především o ženě, která stojí u tohoto souboru od počátku až dodnes, a navíc do něj přivedla všech pět svých dětí - a některé z nich už přivádí své děti. Ona sice opakovaně protestuje, nechce, aby se o ní psalo, ale já jsem přesvědčený, že bude mít pro vás smysl vám její život přiblížit.

Jmenuje se Ludmila Hájková a v Ostrožské Lhotě prožila naprostou většinu svého dosavadního života.

Potkáváme se často, občas spolu i povykládáme, ale teprve nyní si sedáme k delšímu povídání.

Máme mluvit o Kameňáčku, ale mně to stejně nedá, abych se nezaptal na něco, kvůli čemu tuto ženu obdivuji: Jak to jen udělala, že dokázala vychovat všech pět svých dětí tak, aby všechny měly vztah k folklóru, lidovým tradicím i víře? Co člověk musí udělat, aby se mu něco takového podařilo?

Povídáme si nad touto otázkou dlouho, slyším od ní řadu zajímavých názorů, ale nakonec vybírám následující.

Až kolem pětadvaceti jsem na řadu věcí přišla

„Nechci dávat nikomu rady, ale myslím si, že nejdůležitější je, aby rodiče neměli na prvním místě sebe, ale své děti,” slyším mimo jiné. „Rodiče by se měli ze všeho nejvíce zaměřit na své děti, aby z nich vychovali dobré lidi, měli by maximálně podpořit jejich vrozené nadání na různé věci. Každé dítě má na něco nadání,” pokračuje ve svém povídání.

Když to vezmeme na příkladu Kameňáčku nebo jiných kroužků, kam děti chodí, považuje Ludmila Hájková za velmi důležité, aby se rodiče chodili na své děti dívat.

„Vždycky, když naše děcka někde vystupovala, všeho jsme nechali a s výjimkou povinností jsme se jeli podívat. Já vím, že rodiče bývají unavení nebo mívají své koníčky, ale toto je velmi důležité, když mají děcka nějaké koníčky, musí tím žít celá rodina,” podotýká.

Její život přitom nebyl zpočátku nijak jednoduchý, brzy se s prvním manželem rozvedla, a to přesto, že měli spolu dvě holky. Potkala druhého muže, se kterým je - podle mého přesvědčení - šťastná. „Ve dvaceti jsem se právě hodně starala o sebe, nerozuměli jsme si s manželem a řekli si, že jestliže nemusíme být spolu, tak nebudme. Až kolem pětadvaceti jsem na řadu věcí přišla,” vzpomíná otevřeně na dávnou dobu.

„Opět jsem v sobě objevila víru, která mě myšlením posunula hodně dopředu. Pochopila jsem, že je hlavně důležité dělat něco pro druhých. A když jsem to dělala

začala, poznávala jsem, jak to člověka obohatí, a jak se mu to postupně krásně vrací.”

Máme úctu k tomu, co prožili naši předci

Lhotský dětský folklorní soubor Kameňáček založila v roce 1988 společně s dnešním tanečníkem Old Stars Hradišťanu Josefem Dobřeckým. Ve Lhotě sice existoval dospělý folklor, ale hrozilo nebezpečí, že brzy bude chybět mládí.

„Vůbec nic jsem od vzniku Kameňáčku nečekala, nešlo nám o to, že by děcka budovala nějakou kariéru,” upozorňuje, když se naše řeč stočila právě k nejmladšímu folklóru na vesnici.

Ludmila Hájková několikrát opakuje, že jí ze všeho nejvíce jde o to, aby se děti věnovaly lidovým tradicím, aby porozuměly písničkám, které zpívají.

„Nikdy jsme nikoho neodmítali s tím, že neumí třeba zpívat. Mně ani nejde o to, jestli budeme mít úspěch někde jinde. My žijeme tady ve Lhotě a já jsem vždycky chtěla, aby se tady folklor rozrůstal a prorůstal místním životem.”

Pokud byste dění v Ostrožské Lhotě poznali více, určitě byste viděli, že úsilí Ludmily Hájkové i dalších má svůj hluboký smysl. Díky Kameňáčku i dospělému Háječku je život v obci mnohem zajímavější, v dětech, které Kameňáčkem prošly, zůstává určitě vztah k muzice i tradicím za-

Vystoupení dětí z Kameňáčku. FOTO: RB

kotvený a projevuje se v dobrém v mnoha činnostech.

„Považuji za velice důležité, aby byl místní folklór živý, je potřebné, abychom pravidelně udržovali různé tradice. Někdy to není jednoduché, ale my jsme nositelé tradic a musíme o to usilovat.“

Toto usilování má různou podobu. Snad nejviditelnější je pořádání hodů s právem, které se ve Lhotě uskutečňují každý druhý rok a patří k největším v okolí. Ale nejde „jen“ o hody, Ludmila Hájková bojovala i se členy folklorního souboru Háječek proti zbourání lhotského staršího domku.

Kromě jiného obešli všechny lhotské rodiny a sesbírali přes 500 hlasů za zachování tohoto domku. Za pomoci evropských peněz a Mikroregionu Ostrožsko vznikl památkový domek, ve kterém se mohou například děti dozvědět hodně o životě svých předků.

žije. O některých jsem se už dříve v časopisu zmiňoval, o dalších se zmíním později.

Všechny děti jsou moje

Rád bych ale vzpomněl cimbálovou muziku s primáškou Ivanou Vlkovou, vedoucí lhotské mateřské školy, která sedmnáct let cimbálovce primášovala a několik let do Lhoty za Kameňáčkem jezdila. A ještě některé členy cimbálovky - Kamila a Miroslava Pavelkovi, Jaroslava Strnada a také dcery a syna paní Hájkové.

Rád bych ještě dodal: všechny její děti hrají na nějaký hudební nástroj. „Myslím, že hudební vzdělání patří k základnímu vzdělání člověka. Samozřejmě, včetně tance a zpěvu,“ slyším od ní k této věci.

Co zmínit nakonec? Měl bych se

A ještě jednou vystoupení Kameňáčku.

FOTO: RB

A právě v tomto domku se lhotští folkloristé snaží udržovat i některé zvyky.

„Máme úctu k tomu, co naši předci prožili, jejich tradice vycházely z jejich života, oni nedělali žádné zbytečnosti. Odráží se to například v jejich písničkách. Který vědec by dokázal dát například do dvou veršů v písničce tolik pravdy ze života?“ říká Ludmila Hájková.

Nadále se chce Kameňáčku věnovat, scházet se s dětmi, učit je tradicím. Velké pomocnice má v mladých holkách, bývalých členkách Kameňáčku, své dceři Zdeňce a také Pavle Páčové a Petře Janásové.

Za dvacet let činnosti Kameňáčku bylo pochopitelně mnoho dalších lidí, díky kterým folklór ve Lhotě

zmínit ještě o vlastnosti, která podle mě má také podíl na tom, že se Ludmile Hájkové podařilo své děti vychovat a dvacet let udržet Kameňáček. Jde o její určitou razantnost, přísnost, tvrdohlavost. Ta může přinášet různé potíže, ale především má své dobré plody - pokud je doprovázena láskou k dětem. A tuto lásku má Ludmila Hájková v sobě.

Jestliže dětem v Kameňáčku před vánočním loučením říkala, že se jí bude stýskat, na sto procent jsem jí věřil. A věřím jí také tuto větu: „Všechny děti v Kameňáčku považuji za své děti.“

RB

(Fotografie i videoukázky z vystoupení Kameňáčku najdete na www.slovackoDNES.cz)

Hlucké dění: děti, Kosenka i senioři

Stručná rekapitulace hlucké kultury

Hluk žil sice v roce 2008 především Dolňáckými slavnostmi a jízdou králů, naštěstí se ale ukázalo, že folklorní „podhoubí“ je tady mnohem silnější - což ukázaly i poslední dny roku 2008. Z řady akcí, které se tady uskutečnily, vyberu pro příklad alespoň některé.

Stejně jako po celý rok, také na jeho konci byly nejaktivnější místní senioři. Každý měsíc se scházeli na hlucké tvrzi, připravili si program a společně se bavili. V prosinci se setkali dokonce dvakrát, nejdříve měli mikulášské sezení a v poslední den roku slavili Silvestra. Osobně jsem se byl několikrát podívat a musím zopakovat to, co jsem o těchto setkání už jednou napsal - široko daleko uvidíte jen stěží někoho, kdo se dokáže takto spontánně bavit.

Pro Hluk je ale velmi potěšitelné, že tady vyrůstá generace dětí, které se od útlého věku učí zpívat a tancovat, takových dětí je tady díky obětavým učitelkám a vedoucím několik desítek. Když tyto děti vystupovaly na Mikulášském setkání, bylo jich tolik, že se sotva vešly na docela velké pódium. Bude zajímavé sledovat, kolik z těchto dětí zůstane folklóru věrných i v pozdějším věku.

Velkou sílu má folklorní Hluk také v mužském a ženském sboru Klebetnice. Muži opět vystupovali na velkém množství akcí, skoro

je zázrak, co všechno stihli. Navíc i někteří z nich přiznávají - uvítali bychom, kdyby naše řady posílili mladší. To se ovšem nezdá moc pravděpodobné, v Hluku se v minulosti vytvořila docela hluboká generační propast.

Za zmínku ale stojí aktivity dalších. Ředitel ZUŠ v Uherském Ostrohu František Říha pomáhá s hluckou mládeží mnoho let, nadějně se obnovuje činnost tanečníků Dolňácka, několik pěkných vystoupení měla v roce 2008 Cimbálová muzika Babica - byť ta je hlucká jen částečně. A k Hluku určitě patří i výborná CM Dolňácko, která naštěstí ještě občas vyhrává.

Samostatný článek by si zasloužila činnost Stanislava Vavříka, kapelníka Kosenky, s níž měl v Hluku před Vánocemi pravidelně výborný a pravidelně hodně navštěvovaný koncert. Mladí muzikanti a zpěváci, které si sám vypěstoval, mají v sobě pořádnou energii, a ta je při jejich hraní znát.

Rok Dolňáckých slavností vždy znamená pro Hluk velké vzepětí a oživení folklorního života. Následující dva roky budou bez Dolňáckých slavností. Uvidíme, jak velký zájem o folklór budou mít sami jeho aktéři i diváci - i těch v Hluku oproti minulým přibýlo.

RB

(Na www.slovackoDNES.cz najdete z akcí fotky i video)

Seniorské předávání dáreků v Hluku.

FOTO: RB

Tři vzácná horňácká setkání

Evangelíci a katolíci společně - v Javorníku, Hrubé Vrbce a Malé Vrbce

Evangelický kostel v Javorníku - 28. prosinec 2008.

A ještě jeden pohled do javornického kostela.

FOTO: RB

O třech místech na Horňácku bych vám rád vyprávěl, jen se obávám, jestli nějakým psaním nenapáchám více škody než užítu. Všechna tři setkání měla zvláštní atmosféru, která se zřejmě nedá ani přiblížit - možná postačí, když se někteří z vás podívají na internet na videoukázky. Jenže, co vy ostatní?

Všechna tři setkání působila skromně, žádná velká publicita, žádné moderní budovy ani návaly návštěvníků. „Jen“ taková obyčejná setkání, která měla podle mě velkou sílu i smysl.

V Javorníku

Na horních dvou fotografiích můžete vidět javornický evangelický kostel, kde se na konci roku sešly horňácké sbory. Bylo to vánoční setkání, řekl bych, že spíše tiché, duchovní, a pokud jsou ještě někde Vánoce oslavou

narození Ježíše, podotýkám, že tady takovou oslavou byly. Když jsem po skončení s některými zpěváky mluvil, všichni se shodli na tom, že řada členů horňáckých sborů ještě vztah k víře má. Navíc se v Javorníku setkala víra evangelická a katolická - za rok se zpívání uskutečnilo v katolickém velickém kostele.

V Hrubé Vrbce

Stejně radostný pocit jsem měl ze setkání v Hrubé Vrbce, tady uspořádaly společnou akci mladé dívky evangelického i katolického vyznání z Vrbky a Kuželova - šlo o filmový koncert, tedy zpívání písniček ze známých filmů. Jaký byl? Nevím, jaká slova použít. Někdo by se rozepsal o tom, že občas nešel mikrofon, což holkám na jevišti i moderátorce dělalo pěkné potíže. Někdo by si naopak povšiml, že úroveň jednot-

livých vystoupení byla rozdílná, některé holky zpívaly výborně, jiné na tom byly o „kapánek“ hůř. Jenže, můj názor - toto je opravdu nepodstatné.

Pro mě bylo nesmírně povzbuzující pozorovat ony holky, s jakým neuvěřitelným nadšením a úsilím tento koncert uskutečnily, kolik dobré vůle v nich bylo a s jakou láskou jednotlivé písničky - počínaje třeba muzikálem Jesus Christ Superstar až po pohádkového Shreka - zpívaly. To bylo něco ohromného!

Když jsem odjížděl, nepochyboval jsem, že víra těchto dívek je hluboká a jejich chuť na „dobrý“ život převeliká - bez ohledu na různost vyznání. Kéž by jim to vydrželo co nejdéle.

V Malé Vrbce

Třetí setkání bylo nejskromnější, s nejmenším počtem vystupu-

jících, v nejmenších prostorách a také s nejmenším počtem diváků. Ale zase bych zopakoval stejnou větu jako u Hrubé Vrbky - toto je opravdu nepodstatné.

Podstatné je to, že alespoň někteří lidé v Malé Vrbce mají chuť vyjít ve vánočním období z domu, jít do staré, už bývalé, školní jednotřídky a tady poslouchat a třeba i zpívat vánoční koledy. Velký dík patří obci, že takové setkání připravila, velký dík si zaslouží také vystupující muzikanti Petra Galečky a učitelka paní Mlýnková, která hrála a zpívala s místními dětmi i se svou kuželovskou scholou. Tak co říkáte? Pro mě osobně jsou taková tři setkání důležitější zprávou o Horňácku než mnohé další zprávy.

RB

(Videoukázky ze všech míst najdete na www.slovackoDNES.cz)

Na velké fotce jsou dívky z Hrubé Vrbky a Kuželova, fotil jsem je v rychlosti před začátkem jejich filmového koncertu. Vpravo jsou fotky z Malé Vrbky, nahoře je paní učitelka Mlýnková s kuželovskou scholou, dole (vlevo) primáš Petr Galečka. Z muzikantů kolem něj je vidět jen pan učitel Hlahůlek, který vychoval řadu muzikantů ve veselské základní umělecké škole.

FOTO: RB

Psaní pro příští generace

Povídání Miroslava Hudečka z Blatničky, který zatím napsal o této vesnici sedm knížek

I teď, když za zimního počasí píšu tyto řádky, cítím příjemné teplo.

Takové, co kralovalo, když jsme loni v létě seděli s Miroslavem Hudečkem na lavičce uprostřed Blatničky, povídali si o životě a pan Hudeček v dobré náladě pozoroval svá vnoučata Karolínku a Marka, která kolem nás jezdila na kole. Povídali jsme si dlouho a já se nyní budu snažit vystihnout, co by vám mého společníka co nejvíc přiblížilo.

Mimochodem, je to výborný vypravěč. Ale mnohem víc vypráví o životě než o svých knížkách.

Nezačínáme knížkami, ale povídáním o vnučích

Vidíte, měl bych ho představit jako člověka, který zná dokonale svou obec a rád píše o lidech a obci knížky, ale mně z toho letního sezení zůstává vzpomínka jiná – vzpomínka na šťastného a hrdého dědečka, který je rád, že se dožil svých vnuků.

„Když se na ně ve svém věku dívám, říkám si, co by za to někdo dal, kdyby měl zdravé děcka,” povídal pan Hudeček. *„Myslím, že mladí lidé by měli žít přirozeněji: mít děti, které by si řekly, že měly dědu, co choval holuby nebo třeba prase. Aby jim zůstaly vzpomínky, které jsou možná důležitější než mnohé jiné věci...”*

Pan Hudeček má totiž holuby, zabíjí každý rok prase a s potěšením mluví o tom, jak si vnuci umí na takové zabíjačce pošmáknout. Má také velkou alej, kde vysadil trnky, meruňky, jablka, višně i hrušky.

„Já už na ty stromy nevylezu, ale chci, aby vnuci vzpomínali na dědu, který vysadil stromy a oni po těch stromech šplhali a sklízeli ovoce,” vysvětluje pan Hudeček a hned dodává, proč nemá auto a investuje například do takového ovocného sadu.

„K čemu auto? Jen bych do něj

musel investovat. Když budu mít toho investovat do děcek, vím, že to bude mít smysl. Myslím, že člověk je rád, když zjistí, že jeho život nebyl úplně zbytečný, že po něm něco zůstalo.”

V tomto okamžiku našeho letního povídání přešel do lehké nostalgie, pochopil jsem, že se vlastně už nesnaží v životě nijak spěchat, myslí – možná překvapivě – spíše na konec života a z tohoto pohledu se dívá i na svůj vlastní život.

„Já mám osobně trauma, že bych tu měl být dlouho. Co jsem chtěl, to jsem napsal, co jsem měl sníst,

a proč se pan Hudeček pustil do psaní?

A teď už mluvíme o knížkách a jejich psaní

„Když se mi blížila padesátka, přemýšlel jsem, co po každém člověku zůstane. Většinou je to zapomnění za tři, čtyři generace, ale napadlo mě, že bych mohl po sobě zanechat knížku.”

Pustil se tedy do psaní, a jak sám podotýká, ani ne tak pro současnou generaci, jako spíše pro vnučku či generaci za sto let. Při psaní se přitom chtěl vyhnout

knížkou s názvem Blatnička ve vzpomínkách.

„Tu mám nejraději,” přiznává. Než vyšla, napsal šest rukopisů, které dával do šuplíku. *„Dával jsem to čist rodině, která říkala, že je to čtivé. Tak jsem si řekl, že to nebude marné.”*

Hodně mu pomohla starostka Blatničky Jarmila Hrušková, které se text líbil, a tak pomohla v roce 2000 s vydáním první knížky. Měla náklad 850 kusů.

„Mělo to větší ohlas, než jsem čekal. Proto mi za rok vydal obecní úřad druhou knížku, jmenovala se Naši předci v čase a fotografii.”

A tady o budoucích plánech. O další knize

Následovaly další čtyři, už s menším nákladem – Spolkový život v Blatničce, Lidé a doba v Blatničce, Průvodce hřbitovem v Blatničce, Vůně česneku. Mimochodem, název zatím poslední, sedmé, knihy se jakoby vymyká.

Proč? Pan Hudeček totiž píše o lidech, které potkal za celý život ve své práci. A myslím, že to byla setkání hodně dlouhá a detailní. V družstvu v Blatničce totiž prožil 31 let, začínal jako zootechnik, ale pracoval mimo jiné také jako krmivář, vedoucí chovu býků, chovu holubů (v Blatničce jich bylo pět tisíc), vedoucí výroby hub...

A budoucí plány? Další knížka, zatím s pracovním názvem Let holuba.

Tady bych se mohl s klidem vrátit k povídání na začátku. Na panu Hudečkovi nevidíte žádnou nervozitu z toho, jestli knížka bude nebo nebude. Opět cítíte spíše nadhled a životní spokojenost.

„Mám hlavně radost z toho, když si můžu říct, že den, který jsem prožil, nebyl zbytečný.”

RB

(Zvukový záznam části vyprávění pana Hudečka můžete slyšet na www.slovackoDNES.cz)

„Když se mi blížila padesátka, přemýšlel jsem, co po každém člověku zůstane.” Miroslav Hudeček z Blatničky. FOTO: RB

to jsem snědl, a co jsem měl vypít, to jsem také vypil. Dnes lidi nechťejí umírat podle mě proto, že se mají moc dobře. Už Římané přitom říkali, že každý čas má své dary.”

Vidíte, už jsem skoro v polovině článku a ještě jsem se o knížkách pana Hudečka nezmínil jediným písmenkem. Snad mi to promine on i vy čtenáři. Mám ale pocit, že jeho „dědečkovské povídání” by mohlo mnohé z vás inspirovat více než kupříkladu vyprávění spisovatelské. Vždyť nadání pro psaní nemá zdaleka každý, ale být dobrým dědečkem? To je v moci téměř každého.

A teď pojďme ke knížkám. Kdy

stylu, jakým byla napsána řada vesnických knížek.

„Ke vši účtě k těm autorům, řada těch knížek je napsaných na pěkném papíře, ale mají jeden nedostatek - nedá se to číst, protože člověk pozná, že autoři v té vesnici moc nežili,” vysvětluje a hned přichází s pěkným přirovnáním. *„Když upečete kačenu, tak v takových knížkách mně chybí ten spodní lógr, jak si v tom namastíme chleba a jsme spokojeni.”*

Co říci o jeho knížkách? Je na nich obdivuhodné, co všechno dokázal o lidech zjistit, jejich „obyčejný” život je tady cítit z každého řádku.

Miroslav Hudeček začal

Pojďme za horňáckou školní chloubou

Náš časopis se zajímá o školy. Byl jsem v nádherné škole, která slouží Lipovu a Louce.

Můžete slyšet - stejně jako já - stokrát, jak moderní školu mají v Lipově, ale teprve až si ji projdete, začne vám docházet, jak ohromnou věc tady mají. Kéž si to uvědomují co nejčastěji místní žáci (i jejich rodiče), ať roste jejich láska ke vzdělání, jež může člověka dělat lepším a užitečnějším.

Začal jsem slovy, kterými bych měl spíše končit, ale musel jsem takto začít – ta úvodní slova totiž považuji za nejdůležitější z celého článku.

Pojďme tedy do školy, možná bychom mohli nejdříve udělat rychlou procházku. Škola je celá zrekonstruovaná, přibyl v ní moderní učebny na jazyky, počítače, zeměpis, výtvarnou výchovu a chemii, také kabinety pro učitele jsou prostorné, hned ve dvou patrech (!) najdete tělocvičny, jednu s dřevěnou podlahou, druhou s umělou, a na dvoře školy je třetí hřiště, které lze využít k řadě sportů. Vše nové je i kolem školy, cesta, chodníky...

Jestliže jsem nyní v jedné větě popsal novinky na škole, představte si pod každou z nich, co znamená a co umožňuje.

Kupříkladu v počítačové učebně najdete hned několik počítačů plus velkou obrazovku na čelní stěně, to vše vzájemně propojené. Není to pohádka, byť takové pohádky se stále častěji stávají realitou?

„Nikdy bych ale neřikal, že to nebo ono udělal Jura Šáchů,” zapisuji

si do diáře slova ředitele školy, když sedíme v jeho kanceláři. „Rekonstrukce a modernizace školy je obrovská zásluha obce, starosty a zastupitelů, všichni hledali cestičky, jak pomoci a my si toho nesmírně vážíme,” pokračuje ředitel.

Co učitel ve škole, to téměř také muzikant

Následně se bavíme o mnoha tématech, já bych ale vzpomněl jedno. Velmi mě potěšilo, když jsme procházeli budovou a já poznával tváře kantorů, které potkávám i mimo školu.

Hned několik učitelů se s dětmi věnuje folkloru, počínaje ředitelem a konče třeba školníkem Jožičkem Jagošem, jednou z řady osobností folkloru na Horňácku. Vůbec se proto nedivím, když do ředitelny vešel zástupce ředitele Petr Galečka.

Netušil jsem, že je kantorem,

v širokém okolí je totiž známý jako vynikající primáš vlastní cimbálkovky a muzikant, který vychovává mladé nástupce.

Při našem setkání ale zjišťuji, že je to také člověk, který má na starosti počítačovou výuku žáků a stará se rovněž o internetové stránky školy - mimochodem, jsou výborné a zasloužily by si samostatný článek (mohly by být inspirací pro některé ředitele škol či zástupce obcí, kteří mají prachbídné či žádné internetové stránky).

Když s Petrem Galečkou mluvíme o využívání moderní jazykové učebny i dalších vymožeností školy, zajímá mě, jestli na žácích pozoruje třeba rostoucí zájem o učení.

„Těžko říci, do jaké míry se to projeví v jejich zájmu a kvalitě vzdělávání, myslím si ale, že žáky určitě baví učení víc než dříve. Považuji také za více než pravděpodobné, že moderní škola povede i k dalšímu zkvalitnění

vzdělávání,” odpovídá.

Jací jsou žáci? Záleží na samotné třídě

Hodně se bavíme také o přístupu žáků, jejich zájmu o cokoliv, co je obklopuje, o schopnosti věnovat se smysluplným věcem. Od ředitele i jeho zástupce slyším zajímavou odpověď: „Velmi záleží na kolektivu té které třídy, na tom, zda jsou v ní silné individuality, které dokážou strhnout většinu k dobrým věcem.”

Jako příklad uvádí pátou třídu, která si sama zorganizovala vánoční večírek pro žáky prvního stupně. Nebo šestáci, ti si pro změnu připravili divadelní představení v angličtině.

Když odcházím, vidím, že vyučování už skončilo, ale škola prázdná není, někteří žáci jsou v jedné z tělocvičen. Dozvídám se, že škola se snaží být maximálně otevřená, tělocvičny využívají hodně i místní lidé, počítače jsou přístupné, dokud jsou ve škole učitelé. Krásné pravidlo, mohlo by platit na všech školách!

Samozřejmě nemůžu o lipovské škole sepsovat žádné závěry, neznám ji nijak podrobněji, ale z toho, co jsem viděl a slyšel, mám velkou radost.

Určitě se na tuto i další školy budeme s našim časopisem vracet, velmi nám záleží na tom, abychom alespoň malým dílem přispěli ke kvalitě vzdělanosti v našich mikroregionech.

RB

Žáci lipovské školy se byli mimo jiné podívat na dřevařskou výrobu v místní truhlářské firmě. Mnoho dalších fotografií z aktivit žáků i učitelů najdete na stránkách školy www.zslipov.wz.cz

Ocenění pro lipovského hrdinu

Vím, že by si zasloužil několik stránek tady v časopisu, bohužel ale kvůli nedostatku místa můžu tady o něm nyní napsat jen pár řádků. Ale určitě se k jeho životu někdy vrátím!

Vy, kteří žijete mimo Lipov (protože místní to jistě vědí), vězte, že tady několik let působil jako

učitel Jaromír Hlubík, statečný a čestný člověk, který bojoval proti fašistickému Německu, za což byl komunistickým režimem „oceněn” zákazem učení. Je skvělé, že vedení obce a školy se rozhodlo pojmenovat po tomto muži svou školu a tak dát žákům do života vzor.

A je také potěšitelné, že zatím posledním oceněním pro tohoto hrdinu byl Záslužný kříž III. stupně, který mu udělila im memoriam ke konci loňského roku ministryně obrany Vlasta Parkanová - za hrdinství v boji proti nacismu, za obranu demokracie a obnovu Československé republiky. Dovolte mi nyní alespoň vzpomenout psaní, které panu Hlubíkovi

adresovali žáci, když v roce 1950 dostal zákaz na škole učit. „Milý pane učiteli, ani tomu nechceme věřit, že nás nebudete učit, měli jsme vás rádi, byl jste vždy dobrý a vychovával nás jako své děti, víme, že jste se snažil, aby z nás byli pravdomluvní lidé, poctiví a čestní lidé. Věříme, že se vrátíte,” napsali žáci. Pan Hlubík se nikdy vrátit nesměl.

RB

Nevím, nevím, kolik místa by následující dvě zprávy dostaly v okresním tisku. Obávám se, že příliš asi ne. Na první pohled šlo přece o maličkosti - v Lipově zabíjeli prase, v Louce hráli stolní tenis. Maličkost? Myslím si pravý opak.

O životě lidí totiž vypovídají více než řada jiných, zdánlivě větších, zpráv. Obě totiž mluví o tom, jak moc či málo se ještě scházíme, do jaké míry vesnice vymírají a jak moc se lidé od sebe navzájem izolují.

Jak jsem se dozvěděl v Lipově, obec se tam rozhodla uspořádat

Aby se místní scházeli...

V Lipově měli zabíjačku, v Louce se vesnice sešla na stolním tenisu

zabíjačku právě proto, aby se lidé potkali, poseděli, ochutnali oblíbené kousky a ještě si k tomu poslechli cimbálovku.

Vždyť dříve byla zabíjačka naprosto přirozenou součástí života, rodina i sousedé se právě při ní scházeli a i tak zkracovali symbolickou vzdálenost od sebe.

Podobná slova jsem slyšel v Louce. I tady byl těsně před koncem roku na jídelníčku pašík, ovšem už naporcovaný. V menším sále si lidé dávali „specialitky“, ve velkém sále probíhal turnaj ve stolním tenise.

„Pane redaktore, přijďte, je to ten nejfantastičtější turnaj,“ volala mi starostka Louky Anna Vašicová. A měla pravdu. Nevím nikde v okolí o podobném! Co říkáte, nechť byste se nechat Loukou inspirovat?

V sobotu hráli mladí do patnácti let, v neděli všichni ostatní. A příští rok už prý budou hrát ženy. Náramná podívaná - téměř padesát mužů, kolem diváci, čtyři stoly, čtyři skupiny, každá barevně odlišená,

za každým stolem rozhodčí, počítač, v němž byly všechny informace. A také hodnotné ceny od firmy Inrebo. Paráda.

„Scházíme se na rekreačním hraní a jednou nás napadlo, že bychom mohli něco takového zorganizovat,“ říkal mi radní Jaromír Kostelanský, který akci připravil spolu s místostarostou Radimem Buzíkem. A ještě poděkování dvěma mužům, kteří se postarali o zabíjačku - Janu Maňákovi a Josefu Křápkovi.

RB

(Fotky z Lipova i Louky najdete na www.slovackoDNES.cz)

Vzpomínka na horňácké myslivce

V Louce přišli s tradicí Svatohubertské mše. Hrozí ale nebezpečí, že tato tradice rychle zmizí

Místa na tento článek moc není, proto přejdu přímo k věci.

Když jsem sledoval druhou Svatohubertskou mši za zemřelého horňáckého myslivce v Louce, říkal jsem si, jak dobrá tradice tady v regionu vzniká.

Jenže, když jsem přišel domů a začal poslouchat nahrávku z ní, pochopil jsem, že druhý ročník může být pro Horňácko poslední.

Důvod? Chybí někdo, kdo by převzal „štafetu“ od pořadatelů, kteří dobře připravili uplynulá dva ročníky.

„Chci vás, milí kamarádi myslivci, oslovit, aby se Svatohubertská mše stala na Horňácku tradicí. Jestli by to bylo možné, předali bychom žezlo našim okolním kamarádům a mysliveckým

sdužením, aby zkusili v dalších letech takovou mši zorganizovat,“ oznamoval po skončení mše hlavní organizátor Jan Škopík, který každému nabídl pomoc. Pan Škopík pochází právě z Louky, v posledních letech ale žije v Tišnově. Mše začal připravovat po domluvě se svým

otcem, protože oba zažili atmosféru Svatohubertských mší například na Svatém Hostýně. Otázka je, zda horňáčtí myslivci budou mít zájem, aby taková tradice zapustila kořeny také u nich. Zájem o samotnou účast zřejmě mají, v kostele jich bylo téměř padesát ve stejnokrojích.

Složitější je takovou mši a vše kolem ní připravit.

Je proto docela možné, že na Horňácku zněla naposledy taková slova, která od kazatelny směřoval k myslivcům kněz P. Martin Mališka.

„Ne všichni přijali dar víry, ne všichni jsou věřící, ale myslím, že ta přirozená pokora k přírodě by měla být u každého,“ pravil mimo jiné kněz, který vzpomněl i svou cestu na nejvyšší horu Rakouska. „Když člověk vidí velikost a nádheru přírody, vede ho to k pokorě,“ podotkl. Byla by škoda, kdyby toto duchovní zastavení myslivců Horňácka vymizelo.

RB

(Řadu fotografií ze mše najdete na www.slovackoDNES.cz)

Novoveský Živý Betlém

Už podruhé mohli lidé zažít nevšední připomenutí podstaty Vánoc. Letos bude roční „přestávka“

Novoveské dění bylo v uplynulých dvou měsících opět hodně bohaté - a já se musím omluvit, že mnohé z toho se do našeho časopisu nevejde.

Ze všech kulturních akcí mi přijde možná nejdůležitější ta, která se odehrála 26. prosince v sousedství kostela: Živý betlém s Josefem, Marií i malým Ježíškem, místním knězem a také se zpívajícími dětmi i mužským a ženským sborem. Myslím, že právě při takovém setkání je možné přiblížit se k podstatě Vánoc, i když obcí, které dokážou něco takového uspořádat, je velmi málo.

Novovešťané to dokázali už podruhé, i když to byl možná takový malý betlémský zázrak. Právě druhý svátek vánoční udeřila až nečekaně zima, účastníci se proto scházeli takřka na poslední chvíli a místostarosta obce Pavel Botek se už po oficiálním začátku sháněl po Ježíškovi. Průvod od mateřské školy ale vyšel, byl sice skromnější než ten při premiéře v roce 2007, i tak ale zasloužil obdiv. Potěšitelné bylo, že v čele opět nechyběli tři králové na koních, za nimi následovala Novovešťanka i ženský a mužský sbor - a zapomenout nemůžu ani na děti z novoveské školy. Lidé kolem betléma se shromáždilo mnoho, bylo vidět, že podobné vánoční akce mají smysl. Diváci dostali vánoční „porci“ písniček, je dobře, že nechybělo ani duchovní slovo novoveského kněze P. Krajčoviče.

Loňské velké novoveské slavení výročí první zmínky o obci tak mělo za sebou poslední akci, uvidíme, jak se budou Novovešťané scházet v roce letošním. Už nyní je ale pravděpodobné, že se u Živého betléma nesejdou. Jak jsem slyšel od starosty, pro rok 2009 si chtějí dát přestávku. Snad nebude trvat dlouho.

Text a foto: RB, ZL

(Řadu fotografií najdete na www.slovackoDNES.cz)

Tak to je Svatá rodina z novoveského betléma: Slávek Hanáček, manželka Denisa a jejich miminko - dcera Markétka, která přišla na svět pouhé tři měsíce před Vánocemi. Sympatičtí manželé, kteří přečkali u jeslíček nepříjemnou zimu a navíc dávali najevo své potěšení z celého setkání. „Když jsme dostali takovou nabídku, jako věřící lidé jsme ji přijali jako velkou výzvu a šli do toho. Jsem rád, že jsme si to zkusili,“ řekl Slávek, který je známým kameramanem regionální televize Slovácko. Spokojená byla také jeho manželka. „Byl to nevšední zážitek, krása, slovy se to nedá popsat,“ svěřila se.

Tereza Kostrůnková vede děti ve škole. Schází se jich kolem dvaceti, o Vánocích jich ale bylo až čtyřicet pět - u Betléma byly všichni dobře vidět i slyšet. A měly také pěkný program, s nímž vystoupily v několika kostelích.

Šestnáctiletý „anděl“ Dominka Bočková. I loni stála nad Ježíškem. Učí se na hotelové škole, s Živým betlémem pomáhá ráda, pravidelně chodí do kostela. „Jsem ráda, když Betlém vypadá tak hezky,“ říká.

Jiří Galuška, ochotný chlapík, výrobce cimbálů a také milovník koní. Na jednom z nich v průvodu také jel - na dalším seděl jeho syn. „Pro mě je to už tradice, myslím, že je to pěkná součást svátků v dnešní době, které já říkám zblblá,“ sdělil pan Galuška.

Jan Botek už patří k nejznámějším osobnostem, tvořícím dnešní kulturní život Ostrožské Nové Vsi. Patřil mezi ty, kteří měli největší zásluhu na existenci Živého betléma. A kromě toho otvíral na místní radnici před Vánocemi další výstavu.

Novoveské divadlo BLIC připravilo na přelomu roku pro domácí i přespolní diváky několik pěkných představení. Kromě toho, že pozvali do Ostrožské Nové Vsi známého herce Václava Postráneckého, sehráli sami opakovaně pohádku *O třech motýlcích*. Šlo vlastně o takový menší „oddech“, BLIC má totiž za sebou náročnou antickou tragédii *Trójanky* (s níž bodoval na několika přehlídkách) a před sebou dubnovou premiéru nové hry *Julie umírá každou noc* - jde podle anonce o romantickou hru o lásce a jednom velkém divadelním snu. Dětská motýlková představení se setkala s velkou odezvou malého diváctva, děti reagovaly spontánně na písničky během představení a s velkým nadšením se zapojily také do následného děláni motýlků s herci divadla. Po představení tak odcházelo domů s dětmi také několik desítek motýlků - a jak se nechali někteří rodiče slyšet, s motýlky strávily děti také vánoční svátky. Pokud chcete vidět ukázkou z představení, najdete ji prosím na www.slovackoDNES.cz **Text a foto: RB**

Zpívání u vánočního stromku

Mezi nejhezčí akce v Ostrožské Nové Vsi patřilo zpívání u vánočního stromku. Jak jsem slyšel od řady lidí, toto zpívání i celkovou atmosféru si velmi pochvalovali a už se těšili na Vánoce za další rok. Na fotografiích pana Miroslava Pavlase (velmi za ně děkuji!) můžete vidět ženský sbor z Ostrožské Nové Vsi i závěrečné zpívání, kde jsou kromě novoveských žen také lhotské ženy a muži z novoveského sboru. Na dolním snímku jsou děti, které zpívaly pod vedením paní ředitelky školky Zdeňky Červenákové.

RB

FOTO: Miroslav Pavlas

Rozloučení s P. Botkem

Nebe bylo nádherně jasné, pod ním kráčel dlouhý smuteční průvod s několika krojovanými, před mrazivým větrem se snaží někteří schovávat obličeje, ale jde to jen obtížně, už všichni stojí před vykopaným hrobem, arcibiskup Jan Graubner prosí Boha, aby svého služebníka přijal ve svém království, po jeho posledních slovech je ticho, slyšet je jen vítr. A potom mi zní hlavou už jen zpěv, tichý, čistý, jen shromáždění kněží latinsky zpívají, nikdo více. Buď pochválen život P. Jana Botka, člověka, který mnoho trpěl, kněze, který celý svůj život obětoval službě Bohu a lidem. **RB**
(Fotografie najdete na stránkách www.slovackoDNES.cz)

Na cestě za veselskou kulturou

Kulturní nabídka je ve Veselí nad Moravou velká. Mnozí Veselané toho ale neumí využít.

Ředitel městského kulturního zařízení Marcel Římák nabízí Veselanům mnoho akcí. „Věřím, že zájem lidí o kulturu se bude zvyšovat,“ prohlašuje.

FOTO: Zuzana Lipárová

Ředitel základní umělecké školy Aleš Smutný. Do „jeho“ školy chodí přes 500 nadějných žáků, kteří připravují pro Veselany i diváky z okolí také řadu zajímavých vystoupení.

FOTO: RB

Když prošel prosklenými dveřmi, pozdravil se se ženami u pokladny i v šatně. Pak se jich zeptal na to, co a jak vypadá, zda je vše v pořádku. To byl obrázek jednoho všedního večera ředitele Městských kulturních středisek Marcela Římáka.

Na smlouvenou schůzku má pár minut zpoždění. Nabízí mi kancelář – jeho ve vedlejší budově kulturního domu nebo tu pod schodištěm v kině Morava, kde působí nový vedoucí pan Miroslav Beinhauer. Vybíráme si tu v kině – bude to tak jednodušší, protože v kinosále zkouší zpěvák Janek Ledecký se svou kapelou, a pan Římák by měl být u zahájení koncertu.

Článek však nebude tolik o něm jako spíš o samotné kultuře ve Veselí nad Moravou.

Nabídka akcí je pestrá a každý měsíc tu najdete mnoho zajímavých událostí, které stojí za to navštívit.

Radnice platí nemalé peníze na toto kulturní vyžití, Veselané jej ale zatím příliš nedoceňují. Kino Morava téměř pravidelně navštěvují více přespolní, stejně tak je tomu u tradičně pořádaných seminářů a vybraných koncertů.

Hodně se tu dbá na hody, které každoročně pořádá folklorní soubor Radošov. „Je vidět, že Veselí

hodně žije hudbou a tancem,“ říká pan Římák.

Možná by mohly některé jiné obce závidět Veselí, jak na pohled možná studené město má bohatou kulturní nabídku. Celkový počet souborů, skupin, duetů i jednotlivců, které ve Veselí působí, je necelá dvacítko, což je poměrně slušné číslo. Především nadšenci, bez nichž by nebylo skoro nic.

„Veselské Štěpy už osmnáct let organizuje a je jejich zakladatelem Albert Hauptman. Díky panu Jiřímu Šticovi skvěle funguje ve Veselí dětská dechovka,“ jmenuje Římák. „To jsou báječní lidé, kteří se o to starají, vlastně to celé dává-

jí dohromady,“ říká. „Samozřejmě, že nesmím zapomenout na Základní uměleckou školu, která má novou budovu a výtečného ředitele pana Aleše Smutného, který dělá opravdu mnoho krásných věcí.“

S příchodem Miroslava Beinhauera „ožilo“ i městské kino. Pan Římák sice říká: „Sčítání diváků kina nás teprve čeká.“ Tak trochu však přiznává, že se účast zlepšila. S nástupem levných DVD to asi už velká sláva nebude, ale pro ty, které stále láká vůně starého kinosálu, mírně nepohodlná křesla, za to však kvalitní filmy, se podařilo ve Veselí získat i s příchodem tohoto muže.

Mezi nová akce patřil Svátek tance, jejím iniciátorem byl Marcel Římák, akci pořádalo Městské kulturní středisko ve spolupráci se základní uměleckou školou.

A tak bychom mohli mluvit ještě několik hodin. Tak pestrá nabídka najdete málo kde, snad se dočká i svého uznání od těch, pro které je vždy s velkým úsilím připravovaná.

Ředitel Římák je ve své funkci už patnáct let a cítí se tím trochu zklamaný. „Představa byla, že rozšířím nabídku kulturních akcí a lidé se budou hrnout, ale opak byl pravdou. Nabídka se rozšířila, ale lidé se nehrnuli. Svádíme neustálý boj o diváky a o peníze,“ zhodnotil.

„Lidi pohltil internet,“ míní Marcel Římák, ale zároveň – jako věčný optimista – věří, že se blýská na lepší časy. Konečně se změní akustika v sále kulturního domu a přibude stupňovitě hlediště.

„Koncerty jsou navštěvované málo, protože v sále je špatná akustika a divadlo je limitované stupňovitostí hlediště. To jsou věci, které by tady měly být. Když spravíme sál, mohlo by to být s návštěvností lepší,“ uvažuje.

Ne z bývá než opustit „podschodištní prostory“, z kina zní zrovna „sliby se mají plnit aspoň o vánocích“. Odcházím s pocitem, že nezbývá než doufat, že i ve Veselí lidé najdou cestu ke kultuře v hojnějším počtu než doposud.

Zuzana Lipárová

Nahlédnutí do ZUŠ Veselí

Informace o Základní umělecké škole ve Veselí nad Moravou jsou sice „schovány“ jen do tohoto malého rámečku, činnost školy by si ale díky své rozsáhlosti zasloužila samostatný zpravodaj.

Stačilo, kdybyste například navštívili pravidelnou přehlídku na konci roku. Ve veselském kině bylo možné vidět řadu zajímavých vystoupení žáků, počínaje pantomimou a konče třeba hraním na cimbál.

I když jsem se na této přehlídce přesvědčil o skutečně velké pestrosti školy, stejně jsem byl překvapený, když jsem se o něco později dozvěděl od ředitele školy Aleše Smutného, že počet žáků je 545!

„A to jsme výběrová škola, ne každého přijmeme, posuzujeme talent dětí. K tomu máme stá-

tem daný limit, který nesmíme v počtu žáků překročit,” dodává ředitel.

Veselskou „zušku“ označuje za nadstandardní školu a s velkým uspokojením mluví o různých oborech, které se na ní vyučují. Nejvíce je zřejmě hrdý na školní muzikál Ledová královna, na kterém se podíleli žáci ze všech oborů. Zájem diváků byl obrovský, představení mělo dvacet devět repríz – a všechny byly vyprodané.

Za žáky školy i učitele se budeme s naším časopisem vracet. A pokud máte internet, podívejte se na stránky školy na adrese www.zus-veseli.cz.

RB

(Úryvek z vystoupení žáků najdete na www.slovackoDNES.cz)

CHARITA VESELÍ NAD MORAVOU

- Pečovatelská služba – Veselí nad Moravou 136
Tel. 518 322 213, 739 524 367, M. Štípská
- Pečovatelská služba – Lipov 71
Tel. 518 338 099, M. Maňáková
- Pečovatelská služba - Velká nad Veličkou 878
Tel. 518 329 091, V. Habartová
- Regionální půjčovna kompenzačních a rehabilitačních pomůcek
Tel. 518 322 213, M. Řiřicová
- Osobní asistence
Tel: 518 322 213, 739 524 367, M. Štípská
- Občanská poradna
Tel. 518 326 227, Mgr. L.Koleňáková
- Ošetrovatelská služba
Tel. 518 322 213, 608 860 479, J. Žádníková
- Stacionář Toník – Kollárova 1235, Veselí nad Moravou
Tel. 518 322 390, M. Tomečková

Ostatní a humanitární aktivity

- Prádelna – Velká nad Veličkou 878
Tel. 518 329 091, V. Habartová

www.veselinm.caritas.cz

Uprkova galerie - dva pohledy na jízdu králů

Galerie Joži Uprky ve Veselí nad Moravou je především stálou výstavou obrazů jeho i dalších spřízněných umělců. Ke konci loňského roku se v ní ale odehrálo vyhlášení soutěže na téma jízdy králů, které určitě stojí za pozornost.

Po několik měsíců měli zájemci možnost posílat svá díla i dílka (zúčastnilo se 22 dětí a 12 dospělých), vyhlášení bylo v rukou Zdeňka Zemka, šéfa společnosti Z-Group a zároveň i předsedy nadace Moravské Slovácko, která galerii spravuje.

Výsledek byl zajímavý – ukázal totiž zcela rozdílné pohledy laické i odborné veřejnosti.

Odbornou porotu, které předsedal Milan Knížák, zaujalo nejvíce výtvarné dílo malíře Pavla Trucla z Březolup.

Tento muž měl na výstavě hned

světloval vítěz. Naopak vítězka laického posuzování Markéta Vavrysová-Möllerová zvolila jiný postup. Namalovala spíše klasický, srozumitelný obraz, na kterém nechybí koně ani slovácká „frajárka“.

„Maluji ráda koně, to byl také hlavní důvod, proč jsem se do tohoto obrazu pustila,“ sdělila tato žena ze známého malířského rodu. „Ztvárnila jsem to, co si z jízdy králů nejvíce pamatuji, vychází to z prožitků, od srdce, pro lidi na Slovácku, nic jiného jsem za tím nehledala,“ řekla.

Podnikatel Zdeněk Zemek (mimo chodem, osobně se mu víc líbil obraz od ženy) na vernisáži rovněž poodhalil budoucnost své veselské galerie.

Opakovaně potvrdil, že galerie se bude stěhovat do Uherského Hradiště, upozornil ale, že

Vítězka soutěže podle hlasování veřejnosti: Markéta Vavrysová - Möllerová. Vpravo podnikatel Zdeněk Zemek. FOTO: RB

dva obrazy, mnozí návštěvníci by si jich možná ani nevšimli, šlo totiž spíše o skicu, černobílé obrysy jízdy králů, které jakoby vystupovaly z plátna.

O to zvláštnější byly, dávaly jízdě ono kouzlo neuchopitelnosti, které tuto tradici od počátků obklopuje.

„Šlo mi o pocit z této jízdy, o tajemství, chtěl jsem se vyhnout nějaké kýčovitosti,“ vy-

o jejím umístění bude rozhodnuto spíše v horizontu několika měsíců.

Pro Slovácko je dobrou zprávou, že několikrát vyjádřil vůli nadále podporovat regionální umění i historické dědictví Slovácka.

RB

(Fotky z vernisáže najdete na www.slovackoDNES.cz)

Známa zvonice: jak ji zachránit?

Ostrožská památka je po sto letech ve vážném stavu. Na sgrafity se zatím nesáhne

Téměř sto let mohli lidé obdivovat cenné dekorativní motivy sgrafity na zvonici v Uherském Ostrohu. Bohužel, už před několika lety začaly sgrafity opadávat. Když se tedy loni na podzim objevili u zvonice dva dělníci a začali s opravou zvonice, ožila i naděje, že se původní sgrafity podaří alespoň částečně zachovat a obnovit.

Podle všech dosavadních informací je ale jasné, že „oprava“ sgrafity zatím nezačala a letos zřejmě ani nezačne. Vše je nyní v rukou tří institucí - ostrožské radnice, Národního památkového úřadu Kroměříže a Odboru architektury, plánování a rozvoje Městského úřadu Uherské Hradiště. Ty se mají dohodnout, jakým způsobem začne záchrana sgrafity, co zůstane z jeho původní podoby z roku 1912 a co bude napodobeninou.

Při opravě zvonice jde tedy nyní

o opravu její spodní části, dělníci osekali omítku, která by se měla do jara „vysušit“ a poté by ji zajistili sanační omítkou. Opravují se také okna a dřevěnné rámy, nově jsou na zvonici rámy natřené na modro. Stejně tak se oprava týká i vstupních dveří.

To je tedy první část opravy, na kterou město získalo dotaci 85 tisíc korun z programu Podpory obnovy kulturních památek. Letos je na řadě sanace zdiva a záchrana krovu, včetně opravy střechy.

Památkáři si vyžádali další analýzu

Nyní se samozřejmě nabízí důležitější otázka. A to ta, která se týká nejcennější části, vzpomínaného sgrafity. Co bude s ním?

Na tuto otázku je už odpověď složitější. Každý, kdo se půjde ke

zvonici podívat, uvidí, že rozhoduje doslova každý měsíc. Část omítky je už nenávratně pryč, další část odpadá nebo visí jen na pověsném vlásku.

Podle dosavadních informací se zdá, že mnohé záleží na postupu památkářů. Ti rozhodnou, jak by město mělo přesně postupovat při záchraně sgrafity - zatím to neřekli. „Ohledně rozsahu prací v příštím roce vám zatím nejsem teď schopen poskytnout konkrétní informace, poněvadž si památkáři vyžádali další analýzu v podobě technologického postupu opravy sgrafitů,“ sdělil místostarosta Uherského Ostrohu Vlastimil Kuřimský.

„Restaurátoři musí stanovit postup prací pro zakonzervování a restaurování na místech se zachovalou starou sgrafitovou omítkou oproti místům, kde bude nanесena zcela omítka nové sgrafity. Tento postup bude

konzultován s příslušným pracovníkem památkového ústavu tak, aby mohlo být vydáno závazné stanovisko, podle kterého se bude postupovat při stavebních činnostech,“ řekl místostarosta s tím, že tato procedura by mohla být hotova v dubnu.

„Nicméně uděláme maximum vše uspišit. Sgrafita asi ale v příštím roce nestihneme opravit, protože v první řadě musí být přistoupeno k opravě střechy a krovu,“ dodal.

Doufejme tedy, že památkáři dají co nejdříve souhlas s opravou cenného sgrafiti.

RB

PLÁN RADNICE

Práce v roce 2009:

- Omítky stěn soklové části
- Restaurování omítek nad soklovou částí po střechu
- Oprava krovu
- Doplnění krytiny
- Klempířské prvky
- Obrubní zídka z lícových cihel
- Osazení zábradlí

Práce v roce 2010:

- Oprava sgrafitů
(500 - 700 000 Kč)

Pozn: Tato tabulka ukazuje, jaké práce plánuje na zvonici ostrožská radnice

Ostrožské Lidové tradice a řemesla

První bych se měl zmínit o tom, co vidíte na obrázku vpravo. Jde o „propagační“ novinku našeho Mikroregionu Ostrožsko, kterou si můžete koupit v našem informačním centru vedle ostrožského zámku.

Jde o flašky vína, „oblečené“ do krojů, které pro mikroregion vyrobily ženy ze střediska Lidových tradic a řemesel v Uherském Ostrohu. Pokud se vám taková novinka líbí, bude-

me rádi.

A nyní pár slov o samotném středisku, už jsme o něm tady v časopisu psali, když jsme jako první oznamovali, že se odtrhne od společného „podniku“ s Blatničkou a vznikne jako samostatná provozovna pod názvem Lidové tradice a řemesla, o. p. s..

„Přijďte k nám, zavolejte, podívejte se na naše internetové stránky www.tradice-remesla.cz,“ vzkazuje paní Lenka Raušová z této

LIDOVÉ
TRADICE A ŘEMESLA
UHERSKÝ OSTROH

provozovny. „Budete překvapeni, když zjistíte, co všechno pro vás můžeme udělat. Najdete u nás ucelenou nabídku v oblasti výroby a údržby lidového kroje. Ale samozřejmě u nás najdete mnohé další,“ pokračuje v pozvánce. Rád bych rovněž dodal, abyste

nezapomínali ani na dílnu v Blatničce. I ona nabízí mnohé věci, podívejte se také na jejich stránky www.tradiceslovacka.cz.

RB

Přijďte mezi nás, zvou ostrožské Tetky

V Uherském Ostrohu se několik málo žen věnuje zpěvu. Tady je povídání o nich

Lidový zpěv v řadě míst našeho regionu prožívá jedny z nejlepších let. Ne ovšem všude, například v Uherském Ostrohu je takových žen jen několik a nemají to jednoduché. Rádi bychom vám proto nabídli jejich portrét, který sepsala jedna z nich. RB

Ženský pěvecký sbor Tetky se začal scházet v létě roku 1995 a poprvé vystoupil ve stejném roce na hodech v Uherském Ostrohu.

Tehdy ještě ženský sbor neměl jméno a zakládaly ho bývalé tanečnice souboru Ostrožan. S myšlenkou začít zpívat přišla Blažena Potyková. Ta pro svou myšlenku získala Jitku Machálkovou, Danu Kadličkovou, Lenku Machalovou, Blanku Šalšovou, Jarmilu Maxerovou, Jitku Hanáčkovou, Hanku Hrachovskou a Hanku Matúšů.

Písničky vybírala a připravovala Blažena Potyková, ostatní se pak demokraticky domlouvaly, zda se jim líbí a zda se ji naučí či nikoliv.

V průběhu let do tohoto osazenstva přibyla Miluše Němcová, Eva Zajícová, Vierka Ondrušková, Marie Watson-Paluříková, Hana Vítková, Ludmila Kašpárková, Marcela Vaculíková, Magda Vaňková a Jana Walthansová.

Počet žen se stále měnil. Jedny odcházely na mateřskou, druhé se z mateřské vracely, když rodina potřebovala, holky vypustily a vzaly si „odpočinkovou dovolenou“ - tak různě jsme se střídaly, potkávaly a mijely.

A jak jsme přišly na nápad jmenovat se Tetky? Jednoho dne

a vždy nás to zocelilo, na jízdu králů v Hluku, Slavnosti vína v Uherském Hradišti, Slovácký rok v Kyjově, program Jaromíra Nečase v Brně, koledování ve Velké nad Veličkou, Antonínkovské sečení v Ostrožské Lhotě, Josefovské zpívání v Kněždubě, křest CD Tetek z Kyjova, Galuš-

obyvatele s chráněnými byty, rodiče Tetek a zpíváme. To je takové naše poděkování za jejich podporu a zároveň přání všeho nejlepšího do nového roku.

Zpívají pod Pastelkou

Dříve jsme zpívaly samy za sebe a zkoušely ve školce na sídlišti, asi před třemi lety nás oslovila ředitelka DDM Pastelka, zda bychom nechtěly pod jejich křídla s tou výhodou, že nebudeme muset shánět novou zkušebnu a budeme moci i nadále využívat místnost nad školkou. A tak jsme kroužek Tetek, zpívající pod hlavičkou DDM Pastelka.

Dnes si snažíme užít každé vystoupení a věnovat posluchačům krátkou chvilku, kdy mohou při zpěvu zapomenout na starosti všedních dnů.

Během našeho zpívání jsme poznaly mnoho lidí, kteří se motají kolem folkloru, s některými nás pojí kamarádství. Rády chodíme s holkama z Nedakonice zpívat na jejich akce a když potřebujeme, ony zase rády přijdou k nám.

V současné době nás zpívá šest a vítáváme nové tváře do našich řad. Pokud někdo rád zpívá, přijďte se podívat na naši zkoušku. Scházíme se každou středu na sídlišti v budově mateřské školy.

Tetka Eva Zajícová

Už nebyly podle svých slov nejmladší. A tak se rozhodly říkat si Tetky. FOTO: RB

jsme si řekly, že potřebujeme nějaké jméno a protože dívčí léta už byla v nenávratnu, začaly jsme si říkat Tetky.

Za třináct let existence jsme prožily spoustu vystoupení. Ne všechna se nám vydařila tak, jak jsme si přály, ale vždy byla z naší strany snaha zazpívat co nejlépe.

A na která vystoupení rády vzpomínáme? Určitě na Strážnici, kde jsme vystupovaly několikrát

kově Slovákku v Uherském Ostrohu a na dalších akcích. Byla to spousta vystoupení, spousta hodin zpívání, příprav krojů, jejich oprav, organizačních záležitostí. Nejraději se ale chystáme na naše tradiční koledování v Uherském Ostrohu. To se vždycky domluvíme na některý den po Štěpánu, oblečeme si „všední“ kroje a obejdeme s koledami všechny naše příznivce, známé, bývalé členky, důchodce v Domovince,

Ostrožský kostel - místo pro výbornou muziku

Fotka k tomuto kratičkému článku je z koncertu Linha Singers v kostele v Uherském Ostrohu. Samotný článek má být ale především poděkováním ostrožské farnosti a všem lidem kolem ní, kteří měli podíl na řadě koncertů, jež se v kostele v roce 2008 uskutečnily.

Považuji za velmi dobrou zprávu pro náš region, jestliže se ostrožská farnost rozhodla jít touto cestou a přinést k nám tolik nevšedních uměleckých zážitků. Jistě to nebylo jednoduché organizačně ani finančně, ale rád bych všechny spolupřátelé ujistil - mělo to smysl!

Když k tomu přičteme velké „kulturní úsilí“ radnice a dalších Ostrožanů, můžeme s radostí konstatovat - kultury je kolem nás stále víc. Věřme, že se to projeví i na naší kulturnosti.

FOTO: Zuzana Lipárová

Mokrý blatnické hody

O muzikantském rozdílu mezi Ostrožskem a Horňáckem

Připravte se na to, že blatnické hody jsou jiné než třeba ty v sousední Ostrožské Lhotě či Uherském Ostrohu. Nejsou tak honosné, Blatničané je nijak zvlášť neprožívají a do ulic se nehrnou - možná je to dáno pozdějším, už chladnějším podzimním termínem. Naštěstí díky několika obětavcům a podpoře radnice hody v Blatnici stále ještě existují.

K tomu, co bude následovat, by bylo dobré poznamenat jednu věc: přes neúčast většiny Blatničanů je úžasné, jak se tady snaží udržet tradici hodů, přestože to nemají nijak jednoduché - jako například ke konci loňského roku.

Byl pátek, počasí prachšpatné, málokomu se chtělo ven, ale nic naplat, v Blatnici pod Sv. Antonínkem začínaly Kateřinské hody. Místo konání: u vinných sklepů, Pod búdama. Tady měla chasa zdobit májku - a také zdobila. V dobré náladě a za zpěvu. Jen původně domluvené koně vidět nebylo.

„Je špatné počasí, a tak by se mohli nachladit. Dozvěděli jsme se to čtvrt hodiny před začátkem programu, ale dopředu jsme měli zamluvený i traktor, takže se vlastně nic nestalo,“ vysvětlila jedna ze stárek Monika Ivanová. U tohoto jména se zastavme, právě obětavci jejího typu drží některé tradice při životě. Absolvovala hody už v loňském roce, kdy je pořádala „její“ ročník, ale protože nyní některé

V Blatnici chodili zvat na hody známí horňáčtí muzikanti Kubíkové. Na vlažnější přijetí Blatničany si zvykali těžko. FOTO: RB

holky nechtěly jít a chasa měla málo děvčat, nabídla společně s dalšími dvěma kamarádkami výpomoc při tančení a organizaci. Co až takové „pomocnice“ nebudou?

Průvod s májkou a dechovkou jde Blatnici k radnici bez zájmu okolí, teď bude potřeba každé síly k postavení májky. Snad postačí přítomná dvacítká mužů.

„Dřív chodilo na stavění májky i dvě stě lidí,“ zavzpomínal pan Josef Hruška, další obětavý pomocník. Už překročil sedm-

desátku a asi dvacet let pomáhá se stavěním. V osmnácti byl stárkem, i později se ale hodů aktivně účastnil.

„Byla to pocta být stárkem. Podívejte se dnes na ty mladé, vypadá to, že ani kýbl neunesou. Jak potom mají postavit máj?“ dodává.

Jeden rok bez hodů?

Moc lidí nestojí před radnicí ani druhý den, kdy starosta Josef Vavřík v kroji předává stárkům

obecní právo. Na místě je mužský sbor i dechovka, ale kromě členů těchto souborů nikdo nezpívá. Hodová chasa by měla začít za chvíli, kdy půjde zvat po domech Blatničany na večerní hodovou muziku.

„Mezi mladými je ale o hody docela zájem, hodová zábava bývá nejlepší akcí v roce,“ říká Lenka Mišková, která je členkou hodové chasy a zároveň vystupuje ve folklorním souboru Lipovjan.

„Tradice by se měly udržovat. Žijeme tady na Slovácku a měli bychom být na ně hrdí,“ přidává se člen hodové chasy David Kunovjánek.

Mužská část chasy se dělí na dvě části, začíná se zvaním. U každého domu zvoní „pytlaři“, kterým lidé házejí do pytle drobné, občas se objeví i padesátka. Jedna skupinka jde s harmonikářem, druhá čeká na horňáckou muziku bratří Kubíků.

Když Horňáci nakonec dorazí a začnou hrát, hned se ukazuje rozdíl mezi nimi a „dolňáckými“ Blatničany. Kubíkům je zima, nelíbí se jim ani to, že není po ruce „štamprle“, ale zpívají jednu písničku za druhou a „šmytce“ tahají s ohromnou chutí. Brzy jsou ale rozladěni. „Nezpěváci“ z hodové chasy jim nemůžou stačit, navíc se Kubíkům nelíbí, že v Blatnici není zvykem zastavovat se a vyhrávat u baráků. Když totiž někdo otevře dveře domu, je to jen na pár sekund. Je třeba jít dál. Někde hostění tady není zvykem.

„Jestli chcete motyku a lopaty, máme jich dost!“ zaslechli jsme z jednoho domu.

Hody v Blatnici prostě bojují o život, zaslechli jsme i názory, že některým ročníkům se do nich už nechce, naštěstí ještě stále existují oni vzpomínací obětavci. „Nesmíme dopustit, aby tato tradice byla přerušena. Jinak navždy skončí,“ prohlašovali.

**Zuzana Lipárová,
Radek Bartoníček**

(Mnoho fotek z hodů najdete na www.slovackoDNES.cz)

Monika Ivanová pomáhala s organizací hodů.

Starosta Josef Vavřík obnovování tradic v obci podporuje.

Dva stárči, zrovna čtou hodové právo.

Fotozprávy ze Slováckého muzea v Uh. Hradišti

Historička Blanka Rašticová (uprostřed) při historické procházce Uherským Hradištěm - zájem o vycházku s ní byl obrovský.

Paní Snopková ukazuje zájemkyním práci s kukuřičným šustím. V tomto oboru patří ke skutečným mistrům, Slováckém muzeu s ní pořádá kurz.

Ve Slováckém muzeu je mimo jiné výstava keramiky. Její autorkou je paní Ludmila Kovářiková z Ratiškovic, jedna z nejlepších keramiček v zemi.

Obrovský zájem měli lidé o výstavu betlémů, kterou pečlivě připravila paní Marie Martykánová. Výstava byla dokonce prodloužena.

Jeden z betlémů měl na výstavě také Miroslav Valenta ml. (na snímku se svým dílem), který není jen spolumajitelem Synotu, ale i výborným řezbářem.

Na vernisáž výstavy Biblí přijel také ministr kultury Václav Jehlička a olomoucký světitel biskup Mons. Josef Hrdlička (vpravo).

Velká výstava kachlových kamen z období gotiky a renesance probíhá na hlavní budově muzea. Výstavu dlouhodobě připravovala paní Dana Menoušková.

Mezi nejvýznamnější autory, kteří v muzeu vystavovali, patřil filmový režisér Jan Švankmajer. Jeho výstavu připravila paní Milada Frolcová.

Vedoucí archeologického oddělení muzea Miroslav Vaškov prožil část roku v terénu. Tady je při otevírání hrobky v uherskobrodském kostele.

Novou zajímavou knížku připravily dvě dámy, paní Blanka Rašticová (uprostřed) a paní Jaromíra Čoupková (vlevo). Název knihy - Zmizelé Hradiště.

Poslední akcí roku 2008 v muzeu byl křest výborné knihy paní Ludmily Tarcalové (druhá zleva) o hodech na Uherskohradištsku.

Pokud byste se procházeli chodbami a budovami Slováckého muzea v Uherském Hradišti, viděli byste, kolik zajímavých věcí se tady neustále děje. Na této fotostraně se můžete podívat do zákulisí na některé události z poslední čtvrtiny roku 2008. Navštivte muzeum, sledujte jeho program i jeho internetové stránky www.slovackemuzeum.cz.

Text a foto: RB

s námi se v moři odpadů neztratíte

KOVOŠROT
BAREVNÉ KOVY • HUTNÍ MATERIÁL
AUTOVRAKOVIŠTĚ • NEBEZPEČNÉ ODPADY
EKOLOGICKÉ PORADENSTVÍ • ♻️ SBĚRNÝ DVŮR
ELEKTROŠROT • UHLÍ A PALIVA
ZPRACOVÁNÍ PNEUMATIK
ZPRACOVÁNÍ ODPADOVÉHO DŘÍVÍ • EXKURZE

10

JIŽ 10 LET
SE PRO VÁS PLAVÍME
V MOŘI ODPADŮ

Zpravodaj Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko

V Blatnici otevřen německý závod

Portrét starosty Boršic

Filipov - místo pro lyžaře

Velká: velké proměny

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko.

Událost: začalo podnikání

Dobrá zpráva pro region - i přes krizi otevřen závod pro desítky zaměstnanců.

Němečtí manažeři jsou už v našem regionu, tady sledují slavnostní otevření. Jakou budoucnost nám tedy přinesou? Zatím práci přinášejí.
FOTO: ZL

A tady už je slavnostní otevření historii. Pracovníky firmy jsme nafotili v prvních dnech roku 2009. V hale je pro další pracovníky místa poměrně dost.
FOTO: ZL

V době globální ekonomické krize to zní téměř neuvěřitelně. Jedna německá firma postavila závod v Blatnici pod Sv. Antonínkem a přijala do něj zatím pětadvacet lidí. Její šéf navíc tvrdí - zakázek máme až moc.

Pro náš region jde o zprávu téměř neskutečnou. Firem, který by daly práci desítkám lidí, je minimum. A když už nějaké existují, jejich zaměstnanci se bojí propouštění.

Česká pobočka německé společnosti Siempelkamp otevřela novou výrobní halu v Blatnici pod Svatým Antonínkem. Závod nechala postavit začátkem května letošního roku a krátce před Vánocemi spustila provoz. Zatím jen zkušební.

Když jsem přijela v den slavnostního zahájení do nové haly skupinka Němců se spolu s generálním manažerem panem Michalem Pospíšilem již procházela výrobními prostory.

Před dvěma roky by si manažeři sotva pomysleli, že postaví výrobní halu někde na Slo-

vácku v kraji vína a vytvoří tak práci pro několik desítek lidí. To se před Vánocemi 2008 stalo skutečností.

V hale zatím pracuje pětadvacet mužů z Blatnice i obcí z blízkého okolí – Hroznová Lhota, Kozojídky, ale i Strážnice. Nejpozději k prvnímu dubnu 2009 přijde do haly

dalších pětadvacet pracovníků.

Lidé z úřadu práce

Generální manažer českého závodu pan Michal Pospíšil je s výběrem zaměstnanců velmi spokojený. „Jsem mile překvapený, jak se českí pracovníci angažují na pracovišti,“ chválil své podřízené.

Podle něj je spuštění provozu malý dárek pro lidi, kteří v Blatnici našli nové pracovní uplatnění. „Někteří jsou z úřadu práce a jiní o ni čerstvě přišli,“ vysvětlil.

Čtyřladvacetiletý Richard Šmahaj z Blatnice nastoupil jako skladník, když před časem skončil v bzenecké firmě, která vyrábí okna.

„Jsem prakticky doma, což je mnohem pohodlnější, zatím se tu cítím spokojený a práce mi tu vyhovuje,“ uvedl.

To je snímek z loňského léta, manažer Michal Pospíšil před rozestavěnou halou.
FOTO: ZL

Němců v Blatnici

Propouštění se nepřipravuje, naopak, práce má být více.

Muž ze Strážnice přiznal, že skončil v předchozím zaměstnání, kde se mu nelíbili pracovní podmínky. A podobné věty bychom slyšeli od dalších zaměstnanců, kteří sem nastoupili. Každý měl svůj důvod, proč přišel na pohovor.

Žádné zrušené objednávky

Než došlo k slavnostnímu přestřihu pásky zazpívaly a zatančily děti z místního folklorního souboru Vavřínek. Zástupci firmy z Německa dětem tleskali, neustále cvakali fotoaparáty a jejich vystoupení si fotili.

Poté na pódiu vystoupil jeden z jednatelů společnosti pan Hans W. Fechner a všem přítomným řekl, že společnost není postižená finanční krizí a má za sebou velmi úspěšný rok – dosáhla obrátu 700 milionů eur.

V Blatnici mají zaměstnanci zajištěnou práci do roku 2010. Potěšující je, že ze slov

pana Pospíšila panuje opravdová jistota, ale kde ji v době finanční a ekonomické krize bere? „Naši odběratelé měli dostatek času na celosvětovou krizi zareagovat. Sjednané objednávky nám však nezrušil téměř nikdo,“ upřesnil Pospíšil.

Poté dodal, že následující rok bude pro českou pobočku velmi kritický a to právě proto, že „v Německu jsou pracovní přetíženi a nám spadne tolik práce, že nebudeme vědět, co máme dřív vyrábět,“ uklidnil všechny přítomné.

Spokojený starosta

I evidentně spokojený starosta Blatnice Josef Vavřík promluvil.

„Jsem moc rád, že zde místo plevelu vyrostla hala, ve které najdou lidé práci. Pro obec má firma Siempelkamp již nyní velký význam. V budoucnu bude spolupráce pokračovat a přispěje k rozvoji kul-

tury i sportu a pomůže škole i školce,“ řekl starosta.

Slavnostní pásku pak přestřihl pan Hans W. Fechner spolu s jednatelem firmy panem Stefanem Ziemensem a generálním manažerem panem Michalem Pospíšilem.

Vše nakonec posvětil blatnický kněz P. Zdeněk Stodůlka. „Žehnám tomuto místu a věřím, že v něm lidé najdou stále práci,“ popřál.

Až 150 zaměstnanců?

Strojírenská výroba se naplno rozjede do jara tohoto roku. Zástupci firmy Siempelkamp už nyní požádali o vyjmutí zemědělské půdy, která je za halou, a její převedení na průmyslovou zónu, kde by přistavili další halu, kde najde práci dalších asi padesát lidí. „V úvahu jde také třetí hala, takže bychom mohli časem zaměstnávat do 150 lidí,“ dodal pan Pospíšil.

Firma Siempelkamp začala spolupracovat s obcí v prosinci roku 2007, kdy věnovala základní škole tři sta tisíc korun na zřízení nové učebny pro výuku cizích jazyků.

Sousední společnost Seiko, která bude se Siempelkempem spolupracovat věnovala sto tisíc korun na výstavbu dětského hřiště v areálu mateřské školky. Zástupci obce věří, že obě firmy výrazně polepší Blatnici i v budoucnu.

Zuzana Lipárová

A co další firmy - propouštění?

Tento náš dvouměsíčník se věnuje především nadčasovému dění v našem regionu, všímá si spíše kultury, tradic, duchovních kořenů, vzájemné „pospolitosti“ lidí na vesnicích a ve městech.

Velmi dobře ale víme, že existují témata, která jsou pro mnohé lidi v našem okolí podstatnější - a mezi taková témata zcela jistě patří i zaměstnanost.

Rádi bychom vám proto také poskytli informace o tom, jak moc hrozí propouštění lidem v našem regionu.

Zatím to ale příliš možné není, všechny informace, které slyšíme, mají jedno společné - nejsou to dobré informace, ale zatím nejsou konkrétní. Na Ostrožsku i Hornácku je pravděpodobné propouštění, firmy ale tvrdí, že čekají na první týden roku 2009, které by měly ukázat, jak moc či málo zakázek budou mít.

Typickým příkladem je hlucký Autopal, ten zatím přestal zaměstnávat pracovníky, sjednané přes agenturu, u vlastních zaměstnanců vyčkává. To se přitom týká i zaměstnanců, kteří měli smlouvu na dobu určitou do konce roku 2008 - smlouva jim byla prodloužena do konce ledna 2009.

Situaci budeme sledovat a informace vám přineseme v březnovém čísle. Do té doby sledujte také stránky našeho mikroregionu www.ostrozsko.cz, kde najdete aktuální informace.

Držíme vám palce, aby se pesimistické předpovědi nenaplnily!

RB

První tečka za německou investicí v Blatnici. Přestřžení pásky, závod může začít vyrábět.

FOTO: ZL

Vše muselo stranou, říká starosta Boršic

Portrét prvního muže Boršic u Blatnice Bohuslava Vávry

V našem časopise jsme vám už představili několik starostů, jejichž obce patří do Místní akční skupiny Hornácka a Ostrožska. Na těchto řádcích se dočtete o starostovi Boršic u Blatnice Bohuslavu Vávrovi.

Pokud jste si o něm už někdy něco přečetli, tak nejčastěji o jeho muzicírování v dechové kapele Boršičanka. O muzice se také baví nejraději. Ostatní témata mu až tolik blízká nejsou, dalo by se říci, že snad i skrývá nějaká malá tajemství.

Sešli jsme se v dobré náladě, a to i přesto, jak mi starosta vylíčil, zasedání zastupitelstva se v Boršicích předchozí večer neobešlo bez zdoluhavých diskuzí. To je prý ale v Boršicích na zastupitelstvu běžné, pravidelně chodí desítky místních lidí.

Muziku zdědil po otci a dědovi

Na dechové nástroje – coby výkonný hudebník – začal už v devíti letech. V Boršičance převzal vedení po svém otci, stejně jako jeho otec po dědečkovi pana Bohuslava Vávry ml. Po návratu z vojny, kterou prožil v Karlových Varech, nastoupil jako kapelník.

„Byl to horor, melodie jsem měl odposlouchané z vojny, kde bylo šestapadesát vojáků z povolání a všechno profesionální hráči - vynikající muzikanti. V Boršicích to byli strejcové z dědiny,“ líčí začátky v dechovce.

Pro kapelu nastává změn více, přichází více profesionálních hráčů a dechovka se pod vedením Bohuslava Vávry stává vyhledávanou kapelou. V letech 1993 až 1995 dokonce populárnější - co do počtu vystoupení - než Moravanka.

Po zvolení do vedení obce se ale vzdal svých koníčků. Především funkce kapelníka dechové hudby Boršičanka. „Cítil jsem, že nemůžu věnovat muzice tolik energie a času a domluvil se s Tondou Koničkem, který převzal kapelnickou taktovku.“

Opustil také rybaření, které měl moc rád. Rybářství je velký koníček, záliba, ale spotřebuje spoustu času. Kdysi jsem rybařil na Slovensku - na Oravské přehradě, ve Španělsku, v Norsku. Pokud chci dělat ta-

Starosta Bohuslav Vávra (s manželkou) na plese. „Mám rád Boršice a mám rád svým způsobem lidi, kteří tady žijí,“ říká. FOTO: RB

kovou práci, jde rodina a všechno stranou,“ říká.

Od muziky však neodešel zcela. Po krátké odmlce se mu začalo stýskat. Jak řekl „oslovil jsem několik chlapů, o kterých si myslím, že mají hlas v hrdélku,“ a založil společně s Vítom Hrabalem mužský pěvecký sbor.

„Vítá je obrovský nadšenec a díky němu má mužský pěvecký sbor z Boršic tolik vystoupení jako mnohý jiný za deset let,“ vyzdvihl. „Jsme amatéři, těmi zůstaneme, ale je v nás obrovské nadšení. Věřím, že nám to dlouho vydrží. Navíc každý nadšenec, který má zájem, se může do sboru přihlásit,“ láká pan Vávra.

Starostou na nátlak lidí

V číslech má většinou samé dvojky, narodil se 22.2.1962, oženil se v roce 1982 a má dva syny. Vyučil se elektrikářem, až do roku 1992 pracoval v OSP Veselí nad Moravou, pak odešel na volnou nohu jako osoba samostatně výdělečně činná. Víc mi prozradit nechtěl.

Tvrdí, že k politice se dostal náhodou, i když vlastně na vesnici prý politika neexistuje. Na vesnici to podle něj není o politice, ale o lidech. Aby se jeho jméno objevilo na kandidátce, ho přesvědčovalo až do nočních hodin několik lidí z Boršic. „Mám rád Boršice a mám svým způsobem rád i lidi, kteří tam žijí. Vždy, když něco dělám, snažím se tomu, co právě dělám, dát co nejvíc. Tak jsem se této důvěry ujal a šel kandidovat.“

„Lidi jsem se nebál – díky muzice a podnikání jsem se dostal do kontaktu se spoustou z nich. Ve vesnici to není o politických stranách, ale o lidech,“ vysvětluje a pokračuje:

„Buď chci být přínosem pro vesnici nebo budu sedět na židli a zabývat se politikou. Můj názor je takový, že pokud chci něco dokázat, tak to dělám pořádně. To platí i v pozici starosty.“ Za dva roky, a to mu nechci lichořit, je to znát. Zatím v Boršicích vyrostlo minigolfově hřiště, dětské hřiště, podél hlavní cesty ze strany od hřbitova chodníky po celé délce až po výrobní haly spoustu drobných projektů. Už v příštím roce se ale tvář obce změní mnohem víc. Zástupci uspěli v operačních programech ROPu, Leaderu a několika dalších. Vesnici čekají mnohamilionové investice. Z těch větších je to úprava náměstí a zeleně, rekonstrukce hasičky, vybudování nových bezdrátových rozhlasů, rekonstrukce potoka a spoustu dalších drobných i větších projektů.

Ať je Bohuslav Vávra pro někoho kontroverzní osobou, mám pocit, že Boršice jsou pod jeho taktovkou mnohem více vidět.

„Kontroverzní nejsem, ale lidé, po kterých není vidět odvedená práce, mi závidí úspěch. Nemyslím tím žádnou konkrétní osobu, říkám to v globálu,“ tvrdí. „Pokud by chtěl někdo závidět, tak bych si přál, aby to byly okolní obce, které by mohly závidět rozkvět naší malebné vesničky.“

Zuzana Lipárová

PROJEKT: Školy pro venkov

Na Ostrožsku a Hornácku by mohla vzniknout pro školáky učebnice o našem okolí

Informace o následujícím projektu se vám můžou zdát trošku složitější, ale zkuste si je přečíst. Ve skutečnosti jsou zajímavé a mohly by přinést školám na Ostrožsku a Hornácku několik zajímavých novinek - mimo jiné regionální učebnice s informacemi právě o našem okolí.

Věřím, že na přípravě takové učebnice by se s chutí podíleli i sami žáci - alespoň tak usuzuji z prvních zkušeností s žáky deváté třídy jedné ze škol, kde jsme rozjeli novinářský kroužek.

Žáci mají zájem o své okolí, rádi se podílí na různých aktivitách, přicházejí s nápady - jde jen o to, aby je provozovaná aktivita bavila.

I když se náš kroužek věnuje novinařině, nevěnujeme například českému jazyku téměř žádný čas. Za nejdůležitější považují, aby žáci mluvili, debatovali, říkali své názory, a tak vlastně nahlas své články „namluvili“. Právě jejich schopnost komunikovat, nebát se mluvit, rozvíjet svou fantazii, je něco, co by jim mohlo přinést užitek i do budoucnosti. Bez ohledu na to, jestli se ještě s novinářinou potkají nebo nepotkají.

RB

PROJEKT: Školy pro venkov

Projekt školy pro venkov vznikl z iniciativy spolupráce mezi venkovskými regiony Jižních a Severních Čech a Jižní Moravy (Novohradska, Orlicka, Hornácka a Ostrožska).

Projekt je zaměřen na rozvoj znalostí, schopností a dovedností žáků ve vzdělávání pro udržitelný rozvoj s důrazem na environmentální

oblast, na zavádění moderních trendů ve výuce jazyků a na rozvoj partnerství a výměnu zkušeností mezi školami a nestátními neziskovými organizacemi.

Výstupem projektu bude vytvoření společné regionální učebnice - jedinečné souhrnné publikace tzv. místopisu pro každý region, projektové aktivity zapojených škol, projektové pobytové týdny škol a konference.

1) NOVOHRADSKÁ OBČANSKÁ SPOLEČNOST O.S. (předkladatel projektu)

Tato organizace bude koordinovat a řídit všechny realizační fáze projektu.

- Zahájení projektu, úvodní konference
- Příprava realizačních týmů a metodiky práce a postupů
- Projektové aktivity 5 škol regionu Sdružení růže
- Projektové týdny škol z partnerských regionů
- Závěrečná konference

2) INEX - SDA Kostelecké Horky (partner projektu)

Role partnera je zejména metodická ve výukové části projektu a v zapojení nových metod (kritické myšlení, interpretace přírodního a kulturního dědictví), rozvojové a venkovské problematiky do běžné výuky a organizace předávání metodických zkušeností mezi regiony. Partner bude koordinovat metodiku EVVO a další postupy ve všech regionech a bude koordinovat tým regionálních pracovníků v této oblasti.

Bude provádět školení projekto-

vých týmů. Vytvoří strukturu společné regionální učebnice.

3) NAD ORLICÍ, o.p.s. (partner projektu)

4) MÍSTNÍ AKČNÍ SKUPINA HORŇÁCKO A OSTROŽSKO o.s. (partner projektu)

Tyto organizace budou zajišťovat projektové aktivity 8 škol regionů Hornácka a Ostrožska a 5 škol regionu Nad Orlicí.

Mezi společné cíle projektu patří:

- 1) Zvýšit intenzitu aplikace environmentální výchovy jako průřezového tématu do výchovně vzdělávacího procesu ZŠ prostřednictvím metod projektového řízení.
- 2) Propojit environmentální výchovu s dalšími průřezovými tématy (mediální výchova, osobnostní a sociální výchova, výchova demokratického občana) za účelem zvýšení úrovně základních kompetencí (kompetence k učení, k řešení problémů, kompetence komunikativní; kompetence občanské, sociální a personální a kompetence pracovní).
- 3) Vytvořit metodiku, která by měla pomoci efektivně propojovat obecné učivo s místními realitami a učinit tak toto obecné učivo pro žáky praktičtější, pochopitelnější a zajímavější. Interaktivní, „pátrací“ a projektové složky učiva s množstvím praktických výstupů žáci přijímají snáze než pouhou teorií.
- 4) Rozvinout zkušenosti, které

některé školy mají s projektovým učením a přenést je na školy další.

5) Rozvinout vzájemnou spolupráci škol při řešení potřeb, které jsou pro ně společné a tím zvýšit efektivitu jejich práce a současně eliminovat jejich mikroregionální izolovanost.

6) Posílit roli škol jako vzdělanostního centra měst a obcí a zapojit je do řešení veřejně prospěšných rozvojových projektů, např. v oblasti cestovního ruchu a ochrany přírody. Tím současně zdůraznit veřejnosti skutečnost, že školy jsou významnými středisky rozvoje obcí.

7) Posilovat hrdost žáků k místu kde žijí tím, že poznají hodnoty a specifika tohoto místa a současně si uvědomí odlišnosti svého regionu od jiných regionů v ČR.

8) Zvýšit znalosti a dovednosti pedagogů v řízení projektového cyklu a rozšířit zapojení škol do grant. programů. Tím posílit absorpční kapacitu škol

Předpokládané datum zahájení projektu: 1.4.2009

Předpokládané datum ukončení projektu: 31.10.2011

Žádost o dotaci na projekt Školy pro venkov jsme společně předložili dne 30. října 2008 v rámci 1. kola výzvy Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost Oblast podpory: 1.1. Zvyšování kvality ve vzdělávání. V současnosti je ve fázi hodnocení.

Filipov - oblíbené lyžařské místo

Přinášíme vám reportáž přímo z hornáckého lyžařského svahu

Hornácko - to není jenom folklor a vyhlášené slavnosti. Kousek za Velkou nad Veličkou je také lyžařské centrum Hornácka a troufám si napsat, že i Ostrožska. Ve Filipově údolí je totiž jediná sjezdovka našich dvou mikroregionů. Celý areál spravuje Sportovní klub lyžařů Veselí nad Moravou, jemuž šéfuje už šestým rokem pětačtyřicetiletý Lubomír Žák.

„No, bohužel je to tak (při slově bohužel se pousměje, ale dál už je při našem rozhovoru vidět, že ho práce baví). Já tomu velím, není to pro mě koníček, ale doslova obrovský kůň. Stojí mě to spoustu nervů a o čase ani nemluví. Máme 130 členů, šéfovat jim je někdy hodně těžké. Někteří lidé si myslí, že mají dobrou myšlenku, jak posunout středisko dál, ale většinou jsou to jenom v jejich dobrém úmyslu zmatky. Já jezdím na semináře a setkání vlekařů, kde si předáváme různé zkušenosti, z nich se snažíme vycházet a zlepšovat celý náš areál.“

V plánu bylo celoroční využití areálu

Ten pravý rozmach Ski areálu s prvním umělým zasněžováním, jak potvrzuje i šéf veselských lyžařů, se datuje do doby někdy před pěti lety.

„Když jsem začal dělat předsedu klubu, tak tady ještě žádné zasněžování nebylo. Do svahu jsme nejméně investovali před třemi roky. Bylo to něco kolem deseti milionů korun, ale sjezdovka je tady už více než čtyřicet let. Přebírali jsme to od starší generace. Dědictví otců zachovej nám, pane - tak nějak se to říká, že?“ ujišťuje se Lubomír Žák, který má představu

i o celoročním využití areálu. *„V plánu bylo na léto postavit bobovou dráhu nebo zařídit minikáry, ale pozemek je v první zóně Chráněné krajinné oblasti Blých Karpat a jednání s ochránci jsou složitá. Na každé kopnutí do země musíme mít povolení a v létě nám tu ochránci nedovolí málem ani šlápnout,“* vysvětluje Žák.

Jenom pozorný návštěvník areálu si všimne dalšího vylepšení oproti uplynulé sezóně.

„Máme navíc další sněžné dělo a rozšířili jsme zasněžování o další větev, která je u lesa. Chceme pouštět děla tak, aby nesněžila lidem přímo pod nos. Dnes (2.1.) nám přivezli další sněžné dělo na zkoušku a my se podle jeho výkonnosti rozhodneme, jestli ho koupíme nebo ne,“ říká předseda lyžařů.

Chtějí mráz, alespoň do půlky ledna

Po loňské bídné zimě to zatím letos vypadá na Filipově slibně. Nová sezóna se rozjela den před koncem roku a pokud mráz ještě pár dní vydrží, bude spokojený i Lubomír Žák.

„Zatím to vypadá velice krásně, potřebujeme ještě mráz do půlky ledna, abychom mohli dosněžit kompletně celý kopec. Za ideální považují, pokud se v sezóně lyžuje nejméně šedesát dní a letos to vidím velice slibně.“

Svah na Filipově je nenáročný, dostatečně široký a zhruba 550 metrů dlouhý s převýšením 80 metrů. Terén si určitě najde jak zkušený lyžař, tak úplný začátečník. To potvrzuje i Marek Jurásek z Ostrožské Nové Vsi.

„Jsem tu se svým pětiletým synem Davidem. Ještě včera jsem ho tahal na hůlce a dnes jel poprvé v životě na vleku a zvládl to na jednič-

ku. Svah je tady ideální i pro malé děti,“ chválil Jurásek celý areál.

Dva vleky typu Poma přepraví za hodinu 1 500 lyžařů. Pokud se rozhodnete koupit si bodovou permanentku za sto korun, tak svah sjedete dvanáctkrát.

Platí tady to, co u většiny našich lyžařských areálů: čím více si koupíte jízd, tím vás jedna jízda vyjde levněji. Děti do patnácti let mají zhruba desetiprocentní slevu. V areálu je i dětské lano, které má kapacitu 250 lyžařů za hodinu a je dlouhé 80 metrů. V době naší návštěvy byla jízda na laně zdarma.

Pokud přijedete na Filipov o víkend nebo v době prázdnin, můžete mít problémy s parkováním, ale při troše trpělivosti místo pro svého plechového miláčka určitě najdete. Parkoviště zdarma je asi sto metrů pod svahem.

Přímo u pokladny je také bufet s nejzákladnějším občerstvením. Celý svah je osvětlený, a tak na Filipově můžete lyžovat až do pozdního večera.

Text a foto: Stanislav Dufka

Info o středisku:

Vzdálenost z Uh. Hradiště 30 km, z Veselí nad Moravou 19 km.

Informace o provozu: www.skifilipov.info, tel. 720 315 650

Provoz: denně 9.00–20.30

Zasněžování: technický sněh, čtyři děla a dvě sněžné tyče

Služby: možnost ubytování, občerstvení, parkoviště zdarma

„Nebála jsem se“

Marie Hráčková se rozhodla pro nový život - koupila hotel na Filipově

Jestli si chcete zajít po lyžování na oběd do vyhráté restaurace, zkuste Hotel Filipov, který je vzdálený asi pět set metrů od vleku. Letos v listopadu to bude deset let, co kdysi chátrající budovu koupila Marie Hráčková z Hluku.

Chtělo by se říci - objekt skoro uprostřed lesa a na konci světa. Je to vlastně poslední veřejné místo na českém území. Pár kilometrů od hotelu je už hranice se Slovenskem a nad krajem se tyčí nejvyšší vrchol Bílých Karpat Velká Javořina.

Přede mnou sedí žena, která o svém hotelu mluví s nadšením a láskou. Je ráda, že máme o její povídání zájem, to později také nezapomeneme zdůraznit. Nemluví o zapomenutém kraji. Naopak! Pro ni je to začátek světa a koupí hotelu také začátek nové etapy jejího života.

„Těsně po devadesátém roce jsme provozovali vinárnu v Hluku a později kempink Babí Horu. Ale po rozvodu jsem musela řešit svoji bytovou situaci. Prodali jsme dům a já přemýšlela, co dál se životem. Jestli si koupit starší domek nebo postavit nový barák,“ pouští se do vyprávění.

„Tehdy přišel známý a řekl, že na Filipově se prodává objekt. Za půlku peněz z prodeje našeho bývalého domu jsem koupila tento hotel. Víc jsem neměla a všechno jsem investovala do hotelu, který byl v té době ve správě konkurzní podstaty a byl majetkem banky. V té době jsem byla v nájmu na Babí hoře, ale jak se říká - pořádně se dá sedět jenom na jedné židli, tak jsem všechny síly vrhla do Filipova. Byla jsem jediným zájemcem o koupi a známí ze zahraničí, když se dozvěděli, co budu kupovat, mně říkali Marie Krejzy (Marie šilená),“ vzpomíná na začátky hornácké mise pětadesátiletá podnikatelka, která - jak sama říká - za celý život nevytáhla paty z Hluku.

Kdyby to tu nedýchalo, nikdy bych to sama neoživila

O tom, že začátky na Filipově nebyly vůbec jednoduché, ví své. „Když jsem objekt v roce 1999 koupila, tak to tady všechno leželo čtyři roky ladem. Kolem byl čtyřmetrový zarostlý plot z chrástí a křoví. Vypadalo to tu jako

zámek z pohádky o Šípkové Růžence. Nebyl tu ani jeden vypínač, zásuvka, chyběly dveře, prostě jako vybilená kasárna. Takové jsem to tehdy kupovala,“ říká rodilá Hlučanka, která nikdy nepřestala věřit, že jsou to dobře investované peníze.

„Nebála jsem se toho. Věděla jsem, že lidi sem vždycky rádi jezdili a bylo jim líto, jak ta budova chátrala. Víte, kdyby ten Filipov nechtěl sám o sobě žít a dýchat, kdyby to nebylo živé prostředí, tak bych sem mohla nasypat třeba deset milionů a tento objekt bych nikdy neoživila. Dneska máme klientelu z celé republiky a také ze zahraničí. Jezdí k nám Němci, Holanďané, měli jsme tu anglické fotbalisty, byly tu polské děti a všichni se k nám rádi vraceli. Já sama mám malý byteček v podkroví a když se ráno probudím a vidím, jak kolem budovy obchází srnky, tak vám řeknu, že je to úžasný pocit,“ tvrdí Marie Hráčková.

Dnes už s úsměvem vzpomíná na první hosty, jak se museli v srpnu roku 2000 dostávat do pokojů přes hromady stavebního materiálu. „Za to jsem se tehdy styděla a bylo mně až trapně.“

Někdo mi pomáhá tam seshora

Marii Hráčkové se na Hornácku v podnikání daří. „Někdo mi tam seshora pomáhá, a asi je mi také přáno,“ ukazuje k obloze.

Vydělané peníze se snaží znovu investovat. Hosté tak najdou každý rok u hotelu nějaké novinky. „Vybudovali jsme tady prostor na grilování, zookoutek, máme tady úschovnu kol, vloni se dodělalo hřiště. Výborná spolupráce je i s členy lyžařského klubu. I když my máme hlavní sezónu zhruba od Velikonoc do října, sjezdovka nám určitě přinesla další zákazníky.

Hned, jak se začne lyžovat, okamžitě to poznáme na návštěvnosti,“ přiznává.

Novinka: bazén, fitcentrum i solárko

V těsném spojení s hotelem vyrostla další přístavba hlavní budovy. Už jenom pár týdnů zbývá do otevření wellness centra, které je propojené s hotelovou částí a bylo vybudováno částečně z dotací a fondů EU.

Bude to velká pýcha hotelu a Marie Hráčkové mě zve k malé exkurzi, kterou přijímám velice rád. Vcházíme do nově postavené budovy, kde najdete vyhříváný bazén s protiproudem 10 x 4,5 m, finskou saunu, parní saunu, manikúru, pedikúru, fitcentrum, solárko a další vymoženosti, co k modernímu wellness centru patří. Všechno se to bude otvírat v březnu a bude to přístupné široké veřejnosti.

Fungující personál, stabilní provoz a sto procentní nasazení všech lidí v hotelu, a to všechno aby se prolínalo s domácí pohodou. To je sen podnikatelky Marie Hráčkové, která probudila k životu chátrající objekt na samém konci Hornácka.

Ceny v hotelu Filipov jsou různé. Hotel nabízí jedno až čtyřlůžkové pokoje s TV a vlastním sociálním zařízením. Za dvoulůžkový pokoj například zaplatíte 660 Kč. Můžete si také objednat pokoj s vybavenou kuchyňkou nebo dokonce celé apartmá.

K dispozici je také turistická ubytovna, kde je sociální zařízení na patře a TV ve společné místnosti. Tady si připravte za dvoulůžkový pokoj v létě 350 Kč a v zimě 440 Kč. Skupinové a dlouhodobé pobyty řeší individuálně. Na Filipově je k dispozici celkem 90 lůžek. Výběr z jídelního lístku nabízí asi 50 druhů jídel v cenové relaci od 55 Kč do 140 Kč.

Text a foto: Stanislav Dufka

Novinka: Velkou čeká velká proměna

Zastaralá radnice bude minulostí. Lidé se dočkají mnohem lepších služeb.

Velká nad Veličkou projde v příštích měsících další velkou proměnou. V centru Hornácka se totiž chystá stavba nové radnice a také rekonstrukce kulturního domu. Navíc, v současnosti už probíhá výstavba sběrného dvora.

Pokud dnes přijdete na radnici ve Velké nad Veličkou, povšimnete si minimálně dvou věcí.

Tou první je celková podoba budovy, která působí už opravdu hodně zastarale - co si budeme říkat, v řadě míst našeho regionu jsou radnice v podstatně lepší „kondici“. A druhá věc? Tu můžete zpozorovat přímo v kanceláři starosty Jiřího Pšurného. Na stole i všude kolem něj najdete řadu různých plánů, které ukazují, že ve Velké se odehrává i připravuje několik zajímavých novinek.

Nová radnice do roku 2010

Čím začít?

Možná tím, co se dotkne bezprostředního života lidí nejvíce - tedy stavbou nové radnice.

„Náš dosavadní obecní úřad je už opravdu hrozný, je nejvyšší čas, abychom měli novou, moderní radnici, s mnohem lepším a přívětivějším komfortem pro občany,“ prohlašuje starosta Velké nad Veličkou. A s úsměvem komentuje možnou námitku lidí, jestli si nechce vybudovat pěkné sídlo především pro sebe. „To určitě ne, nová radnice by měla být hotová před volbami v roce 2010, takže není vůbec jasné, kdo bude na radnici nakonec sedět,“ vysvětluje. Jaká je tedy situace kolem radnice, a kde bude vlastně stát?

Podle starosty právě na základě veřejné soutěže vybrali firmu, která by novou radnici postavila. I když slovo „postavila“ není nejpresnější, půjde totiž o kompletní rekonstrukci dřívější školy na náměstí, která vznikla už v devatenáctém století!

„Díky investicím ve výši téměř 100 mil. Kč v letech 2002 - 2005 do školství máme celou základní školu v jednom areálu. Proto jsme volnou budovu školy na náměstí mohli už od roku 2003 projekčně připravovat na

Starosta Jiří Pšurný v místech, kde se staví sběrný dvůr.

FOTO: RB

rekonstrukci,“ podotýká Jiří Pšurný. Z plánů, které má na stole, vyplývá, že ve Velké bude stát opravdu pěkná a velká budova, jež bude mít přízemí a dvě patra zajímavě architektonicky řešená. Proti současnému stavu půjde opravdu o sen, do kterého se lidé ve Velké a okolí během několika měsíců probudí.

Jen pro zajímavost stručný popis plánů. V přízemí lidé najdou rozlehlý prostor s kanceláři úředníků, kde by se měli dočkat veškeré pomoci. V prvním poschodí bude obřadní místnost síň zasedací sál a také místo pro starostu, místostarostu a eventuálně tajemníka.

„Záleží nám právě na tom, aby si už občané nemuseli vyřizovat různé úřední záležitosti v několika barácích. To s novou radnicí skončí,“ potvrzuje starosta.

A pokud jde o druhé poschodí, to ještě není zcela jednoznačně vyřešeno. Původně se zde počítalo s ubytovacími kapacitami. Nakonec zde ale pravděpodobně bude velká výstavní síň. Mimochodem, Velké nad Veličkou velmi chybí. Kdo zažil například zahajovací výstavy Hornáckých slavností, určitě si vzpomene, že se odehrávaly ve staré třídě, která neměla se skutečnými výstavními prostory moc společného.

Ještě mě napadá zeptat se, co bude se starou radnicí. Podle starosty Pšurného by se do ní

měla přestěhovat knihovna z kulturního domu, která by sloužila rovněž i jako informační centrum pro turisty. Takové zatím Hornácko nemá, přitom se dá očekávat, že turistů zde bude spíše přibývat.

Sběrný dvůr a rekonstrukce kulturního domu

To bychom měli radnici, a co další plány? Bylo by dobré zmínit se o jedné už probíhající akci a druhé, která se připravuje.

Akcí, která už běží, je výstavba nového sběrného dvora a kompostárny. Zrovna, když jsem starostu navštívil, vyrazili jsme se podívat na místo nového dvora. Půjde o rozsáhlý areál, který postupně vznikne v řadě dalších míst po celé zemi. Některým obcím a městům se už daří taková „odpadová centra“ stavět, jiná zatím jen doufají, že na jejich výstavbu získají dotace. S každým dalším rokem lze čekat přísnější ekologické zákony, které budou nutit obce a města, aby se o svoz a třídění odpadů co nejpečlivěji starali.

Z pohledu lidí budou mnohem atraktivnější informace o rekonstrukci kulturního domu - podobně jako u dosavadní radnice, hodně zastaralého kulturáku.

Tento kulturní dům patřil největší regionální

firmě, místní Kordárni. Obec o něj v rámci privatizace Kordárny dost usilovala, ale nakonec ho získaly někdy v roce 1993 kordárenské odbory.

„Po řadě jednání jsme se nakonec s odboráři domluvili a oni nám kulturák v loňském roce prodali,“ říká starosta. Cena? „Domluvili jsme se na ceně 7 milionů korun s tím, že peníze po určitých částkách splácíme,“ dodává.

Kulturák? Existují čtyři varianty

V tomto okamžiku tak nabraly zcela reálnou podobu i plány na rekonstrukci kulturáku. Starosta podotýká, že zastupitelstvo obce nechalo vypracovat celkem čtyři varianty, jak by měl kulturák po rekonstrukci vypadat.

„My hlavně chceme, aby zde mohla být provozována co nejlépe „aktivní i pasivní“ kultura s patřičným zázemím, mělo by se myslet na komornější akce i na různé spolky. To je totiž věc, které chceme co nejvíce pomoci.“ Podle plánů na papíře je proto v kulturáku zatím nakresleno hned několik kluboven a celá řada zkušeben.

Co další místa? Své místo by měla v kulturáku tak jako doposud restaurace, samozřejmě i ta by se po rekonstrukci zvětšila, stejně jako hlavní sál a vše ostatní. Novinkou by měl být bowling, který by si po opravě budovy vzal zřejmě někdo do pronájmu.

Za zmínku stojí možná ještě jedna věc. V plánech se totiž počítá i s tím, že by se kulturní dům propojil v patře se sousední sportovní halou. Toto propojení by však bylo reálně využitelné, až se jednou k hale přistaví akvapark. Ten bude samozřejmě propojený se sportovní halou, kterou využívá velké množství lidí. Některé části haly – např. vstupní prostory, šatny, kotelná a strojovna – budou součástí akvaparku.

„Velkou výhodou je, že všechny plány mají návaznost na to, co jsme společně připravovali už v minulých volebních obdobích. Takže skutečnost, že jsem ve funkci 18 roků je v tomto směru spíše pozitivní,“ tvrdí Jiří Pšurný.

Jak vidíte, Velká nad Veličkou nežije zdaleka jen kulturou. Téměř bych dodal, že bohužel Velká už kulturou vlastně ani moc nežije, alespoň návštěvnost různých akcí místními není žádná sláva - to by ale bylo zase zcela jiné téma.

RB

„Toto je můj život...“

Marie Čiháková začala po vajíčkách malovat také na vánoční ozdoby

S Marií Čihákovou jsme se potkali náhodně. Šel jsem se podívat v Blatnici pod Sv. Antonínkem na první předvánoční přehlídku ručních řemesel, kterou tady připravila paní Zdislava Kuřínová.

Přišel jsem se podívat už téměř poslední. Přítomní řemeslníci i paní Kuřínová si premiérový ročník pochvalovali, novinka se osvědčila, přišlo hodně lidí, včetně dětí, nastal čas uklízení.

V té chvíli jsem si všiml i známé „maléřečky“ Marie Čihákové - několikrát jsem ji během roku potkal na různých akcích, několikrát jsem si říkal, že o ní napíši, ale vždycky na to nějak nedošlo. Zkusíme to tedy tentokrát?

Marie Čiháková byla po celodenním předvádění evidentně unavená, předvánoční období bylo v plném proudu a to ji ještě čekalo v dalších dnech mnoho další práce a akcí. A co víc

- při blatnickém setkání lidových řemeslníků nebyla jen jedním z účastníků, ale byla také hlavní osobou, která díky svým kontaktům řemeslníky pro Blatnici získala.

„Toto je můj život: třicet let se věnuji malování, to je šilené,“ vyprávěla paní Čiháková a já viděl před sebou ženskou, která by si ze všeho nejvíc nyní přála klid, odpočinek a možná také trochu samoty. Jenže, měla by na něco takového čas?

„Já jsem nikdy život nepočítala na roky od Vánoc do Vánoc, ale od Velikonoc do Velikonoc,“ vyprávěla.

Nyní se ovšem její počítání roku ještě víc zkomplikovalo, k velikonočnímu shonu s malováním vajíček totiž přibýlo nově i malování vánočních baněk - které se jí podle reakcí kupujících daří neméně dobře jako

v případě vajíček.

„Nemáte ještě namalované červené baňky?“ ptala se zrovna paní, která doběhla na poslední chvíli. „Bohužel, všechny jsou prodané,“ oznamovala Marie Čiháková. „Víte co, přijďte příští týden ke mně domů,“ nabízela kupující.

Problém byl ovšem s termínem, každý další den už měla totiž paní Čiháková zaplněný prací a cestováním na různé akce. „A to se snažím ještě zapojovat celou rodinu. když přijde dcera, hned ji zapracuju, domácnost

tím trpí, ale nedá se nic dělat,“ podotýká. Jak se vlastně dostala od vajíček k vánočním ozdobám?

„Jednou po mně někdo chtěl narychlo právě vánoční ozdoby. Tak jsem to zkusila a hned mě to chytlo. Na začátku jsem ani nevěřila, že bude o mě zájem,“ odpovídala.

Jak je u ní obvyklé, přišla s vlastním originálním způsobem zdobení, voskem maluje starodávné

motivy, jak sama říká, nechce dělat něco, co by se podobalo výrobkům z fabrik. „Nikdo jako já to zatím nedělá, ale už vidím, jak to brzy začnou jiní kopírovat,“ postěžovala si.

Toto tedy bylo krátké zastavení s lidovou maléřečkou Marií Čihákovou, ženou, jejíž umění obdivovali například až v daleké Číně, kde malování kraslic předváděla.

Věřím, vážení čtenáři, že tímto pozastavením jsem vám ukázal spíše onu odvrácenou část tohoto krásného řemesla, tu část, která se skládá z práce a odříkání. A určitě také pochopíte, proč tady rád přidávám reklamu pro paní Čihákovou - podívejte se na její stránky www.webtrziste.cz/cihakova

RB

Nabízejte projekty. Tady jsou informace

Přinášíme aktuality o možnosti získat evropské peníze

V únoru 2009 MAS Horňácko a Ostrožsko předpokládá vypisování dalšího kola výzvy pro žadatele z celého svého území.

Výzva pro podání projektů bude trvat 30 dnů, přičemž informace o vyhlášení přesného termínu výzvy bude sdělena 14 dnů před započítáním přijímání projektů, a to jak v regionálním tisku, tak na www stránkách MAS a na vývěškách OÚ jednotlivých obcí.

Předpokládáme vypisování výzvy pro fiche 1 a 2.

V současné době nám byla pouze e-mailem sdělena ze strany SZIF výše alokace, kterou bude mít naše MAS k dispozici pro rok 2009. Zájemci o podání svých projektů se na našich www stránkách mohou prozatím informovat o obsahu jednotlivých fichí pod záložkou - dotační opatření.

Pro žadatele, kteří se chtějí informovat o formě přípravy, tvorby a předávání projektů, bude ještě v průběhu měsíce března připraven několikahodinový seminář, kde se žadatele dovede podmínky přijatelnosti projektů, jejich příloh a způsobilých výdajů a mohou také dopředu konzultovat s pracovníky a členy MAS své záměry.

ZÁJEMCI, SLEDUJTE AKTUALITY NA NAŠICH STRÁNKÁCH WWW.OSTROZSKO.CZ

Realizace Strategického plánu Leader pro rok 2009

Hlavním cílem programu MAS Horňácko a Ostrožsko je propojení obnovy rozvoje vesnic s podporou cestovního ruchu, podporou místních produktů a lidových tradic. Celý grantový program je navíc posílen horizontálním inovačním přístupem, který bude mít za cíl zachránit lidové tradice, např. Slovácký tanec Verbuňk.

Podpora cestovního ruchu

Hlavní cíl: Využívání přírodního a kulturního bohatství regionu.

Fiche 1. Podpora cestovního ruchu – ubytování, sport

Česko-slovenské pomezí hranic nabízí široké možnosti k dalšímu rozvoji cestovního ruchu, ať už v podobě cykloturistiky, hippoturistiky či agroturistiky.

V regionu MAS je specifickým lákadlem i vinařství s jeho tradičními produkty a také lázeňství. S ohledem na tyto aktivity vystavává v případě delšího než jednodenního pobytu otázka ubytování a možnost stravování.

Struktura ubytovacích kapacit je v současné době vzhledem ke značné diverzifikaci potávků nevhodná a nedostatečná. Ubytovací kapacity jsou v některých oblastech (především tedy na Horňácku) velmi nerozvinuté či vůbec žádné a zcela neodpovídají požadavkům návštěvníků. V rámci zvyšujících se nároků výletníků je nutno k takovým zařízením dobudovat i zařízení pro sportovní využití.

Specifický cíl:

Rozvoj aktivit v rámci rozvoje venkovské ekonomiky směrem k činnostem v cestovním ruchu. V rámci tohoto záměru bude podporována zejména výstavba malokapacitních ubytování a stravovacích zařízení, půjčoven sportovního vybavení a objektů a ploch pro sportovně rekreační využití.

Podporované aktivity:

Přestavba budovy či její části na malokapacitní ubytovací a stravovací zařízení včetně souvisejících aktivit (nákup vybavení, výstavba příjezdové cesty, výsadba doprovodné zeleně).

Nová výstavba malokapacitního ubytovacího a stravovacího zařízení včetně souvisejících aktivit (nákup vybavení, výstavba příjezdové cesty, výsadba doprovodné zeleně).

Rekonstrukce a modernizace objektů pro

zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch a pro sportovní využití.

Přestavba nevyužitých objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch pro sportovní využití.

Nová výstavba objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch pro sportovní využití.

Definice příjemce:

1. Zemědělský podnikatel, tzn. fyzická nebo právnická osoba, který podniká v zemědělské výrobě v souladu se zákonem č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů.

2. Nezemědělské podnikatelské subjekty, pouze pokud činnost zahajují, nebo mají kratší než dvouletou historii v oblasti podnikání v cestovním ruchu ke dni podání Žádosti o dotaci.

Výše dotace:

- projekty (FICHE 1): max. 60 % způsobilých výdajů (malé podniky)
max. 50 % způsobilých výdajů (střední podniky)
max. 40 % způsobilých výdajů (velké podniky)

Podrobnější informace na www.leader.ostrozsko.cz – Dotační opatření Fiche 1

Podpora kvality života a udržitelného rozvoje vesnic

Hlavní cíl: Zastavit odchod mladých lidí z venkova do větších měst.

Fiche 2 : Obnova a rozvoj vesnic - záměr a) Zlepšení dopravní a technické infrastruktury a vzhledu obcí

Kvalita života představuje velmi významný faktor konkurence mezi obcemi a regiony, které usilují o nové obyvatele a o udržení stávajících.

Předmětem této FICHE je řešení situace v obcích MAS Hornácka a Ostrožska zejména v oblasti budování a obnovy místních komunikací v malém rozsahu, zlepšení vzhledu veřejných prostranství, výsadba zeleně a tím podpora zlepšení atraktivity vesnic.

Dobrý technický stav infrastruktury je jednou z nejdůležitějších podmínek kvalitního bydlení či uskutečnění podnikatelských záměrů v dané oblasti, a proto těmto aktivitám chceme věnovat zvýšenou pozornost. Rovněž budou podporovány záměry směřující k péči o kultivaci vzhledu obcí (řešení odpočinkových míst, údržba, rozšiřování a obnova zeleně v obcích apod).

Specifický cíl:

Podpora obcí v oblasti základní dopravní a technické infrastruktury, zlepšení vzhledu obcí a tím zlepšení životních podmínek a zvýšení atraktivity vesnic pro bydlení, podnikání i relaxaci.

Podporované aktivity:

Obnova místních komunikací III. a IV. třídy, doprovodné silniční vegetace a dalších součástí a příslušenství

Nová výstavba místních komunikací III. a IV. třídy, doprovodné silniční vegetace a dalších součástí a příslušenství

Obnova veřejných prostranství obce, osvětlení, oplocení a venkovní mobiliáře

Obnova nebo nová výstavba čekáren na zastávkách veřejné hromadné dopravy

Úprava parků včetně nákupu techniky pro

údržbu zeleně (vyjma ručního nářadí)

Výstavba či obnova zpevněných ploch - přístupových komunikací, chodníků, parkovišť a ploch pro komunální odpad

Definice příjemce:

1. Obce podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů.

2. Svazky obcí dle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

3. Nestátní neziskové organizace podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů (občanská sdružení), zákona č. 248/1995 Sb., o obecně prospěšných společnostech a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (obecně prospěšné společnosti), zákona č. 227/1997 Sb., o nadacích a nadačních fondech a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (zákon o nadacích a nadačních fondech), ve znění pozdějších předpisů (nadace).

4. Zájmová sdružení právnických osob podle §20f a následujících zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Výše dotace:

- projekty (FICHE 2): max. 90% způsobilých výdajů

Podrobnější informace na www.leader.ostrozske.cz – Dotační opatření Fiche 2

Podpora lidových tradic v regionu Ostrožsko a Hornácko prostřednictvím Folklórního fondu MAS Hornácko a Ostrožsko

Hlavní cíl:

Pomáhat všem organizacím, spolkům i jedin-

cům, kteří mají omezené finanční možnosti realizovat akce přispívající k všestrannému pozitivnímu rozvoji osobnosti dětí a mládeže se zaměřením na oblast folklórních a kulturních aktivit.

Místní akční skupina Hornácko a Ostrožsko založila fond mikroregionálního rozvoje, který je naplňován pomocí fundraisingových aktivit. Jedná se o systematickou dobrovolnou činnost s cílem získávat finanční podporu od místních podnikatelských subjektů (mecenášů, sponzorů a firem) pro záchranu lidových tradic, především lidového tance Verbuňk.

Takto získané finanční prostředky budou rozdělovány různým příjemcům v regionu (aktérům folklórních a kulturních akcí, dobrovolným spolkům a organizacím) především na kulturní a folklórní činnost.

Podpora bude rozdělována speciální výběrovou komisí Folklórního fondu, která bude nominována ze zástupců všech dárců.

Podrobná pravidla žádosti budou zveřejněna v časopise Ostrožska a Hornácka č. 8 a na webových stránkách www.leader.ostrozske.cz od 1.3. 2009.

Tři základní kroky, jak se připravit na zpracování žádosti o dotaci

1. Seznámit se s podmínkami dotačního opatření – Fiche 1 , Fiche 2

2. Zvážit vhodnost záměru v návaznosti na dotační opatření a ustatelné výdaje příslušné Fiche

3. Konzultovat svůj záměr společně s vypracovanou technickou dokumentací a rozpočtem v kanceláři MAS Hornácko a Ostrožsko.

Jana Bujáková

Chlapské slavení i scházení

Představujeme mužský sbor z Ostrožské Lhoty - k deseti letům mu přály sbory z okolí

Lhotští chlapi z mužského sboru s narozeninovým dortem.

FOTO: RB

K velmi příjemným folklorním „sousedským“ setkáním patřilo v posledních týdnech setkání řady zpěváků v Ostrožské Lhotě.

Důvodem byla desetiletá existence domácího mužského sboru, který - podle slov jednoho z jeho členů Václava Hájka - prožívá „druhou mizu“. „Po částečné generační výměně sbor ožil,“ říká Hájek a dokládá to aktivitou samotných členů.

Díky mužskému sboru byl ve Lhotě jarní košt slivovice, letní Antonínkové sečení trávy i Mikulášské zpívání spojené s oslavou výročí sboru. A muži ze sboru měli také svůj velký

podíl na výborném průběhu letošních lhotských ženáckých hodů. A samozřejmě, mohl bych připojit seznam řady míst po celém okrese, kde Lhoťané zpívali.

Myslím, že největší radostí pro tyto zpěváky bylo Mikulášské zpívání a vstřícný přístup všech sborů, které přijely Lhoťanům gratulovat - žádný z nich nepíjel jen s formální gratulací.

Největší úsměvy a potlesk zřejmě sklidili hosté z Ostrožské Nové Vsi, kteří Lhoťanům připomněli jejich velkou slabost, neexistenci vlakového spojení. Úspěch ovšem měli i dal-

ší, třeba Tetky z Uherského Ostrohu, které si pro lhotské chlapy připravily i speciální text písničky.

Rád bych se ale ještě vrátil k domácímu mužskému sboru a zmínil se už o zesnulém kapelníkovi Rozmarýnky Františku Žajdlíkovi, který stál také u zrodu sboru. „Před týma deseti rokama sa potkali chlapi v hospodě a přišla řeč aj na zpívání. Začali zpívat, a když měli pocit, že im to ide, tak sa domluvili, že sa budú scházat. Vedení sa ujál Franta Žajdlík, kerý nás začal učit písničky, prvním vedoucím sboru byl Tonda Vaněček,“ zavzpomínal zakládající člen Zdeněk Křivák.

A rád bych ještě připomněl slova Václava Hájka z narozeninového zpívání. „V našem zpěvu máme různá omezení, ale přesto se snažíme udržovat živou kulturu, abychom všichni nezůstali sedět jenom u bedny. Děláme to rádi a proto, abychom si udělali radost my a udělali radost i vám.“

Lhoťanům i dalším se to daří, dokonce někteří mluví o tom, že lidová kultura na Slovácku na tom nebyla nikdy tak dobře, jako v posledních letech. Sám nevím, možná ano, možná ne - co říkáte?

Možná bych i souhlasil, jsem ale ovlivněn tím, že stále častěji slyším, jak je náročné bojovat proti všeobecné pasivitě mnoha lidí a udržovat například tradice.

RB

(Videoukázky z tohoto setkání najdete na www.slovackoDNES.cz)

Vážení čtenáři,

rádi bychom Vás upozornili, že tento časopis má ještě svou druhou část, kterou najdete na internetu. Tam si můžete prohlédnout velké množství fotografií, které se už do našeho časopisu nevešly. Najdete tam také videoukázky a další informace, které navazují na všechno to, co jste právě dočetli tady v našem časopise „Krajem svatého Antonínka“. Veškeré fotky, texty a videoukázky najdete na adrese www.slovackoDNES.cz

Zároveň prosím sledujte pravidelně stránky Mikroregionu Ostrožsko, najdete tady mnoho informací o dění v našem regionu i o činnosti samotného mikroregionu. Budeme Vám také vděční, pokud nám budete posílat veškeré informace o akcích, které chystáte. Také ty dáme na naše internetové stránky. Adresa těchto stránek je: www.ostrozscko.cz

Samozřejmě uvítáme, pokud nám pošlete fotografie či texty, které se týkají dění na Ostrožsku a Hornácku. Vítáme rovněž inzerenty, inzerce v našem časopisu se jim určitě vyplatí.

Těšíme se, vážení čtenáři, s Vámi nashledanou v dalším čísle našeho časopisu. Půjde už o osmé číslo, které vyjde na začátku března. Děkujeme Vám za Vaši přízeň....

Redakce

FOTO: RB

FOTO: RB

FOTO: Vlastimil Kuřimský

FOTO: RB

FOTO: Zuzana Lipárová

FOTO: RB

FOTO: Dušan Dufka

FOTO: Dušan Dufka

Otcové a synové v Nové Lhotě.

FOTO: RB

Hlucký mužský sbor při lednovém zpívání. FOTO: Š. Mitáček

Hodová chasa v Blatnici pod Sv. Antonínkem.

FOTO: RB

Muzikanti z Blatnice a Blatničky.

FOTO: RB

Děcka z Ostrožské Nové Vsi.

FOTO: RB

Myslivci z Hornácka před mší v Louce.

FOTO: RB

Silvestrovská procházka obyvatel z okolí sv. Antonínka s návem „Běh blatnickými vinohrady“.

FOTO: Zuzana